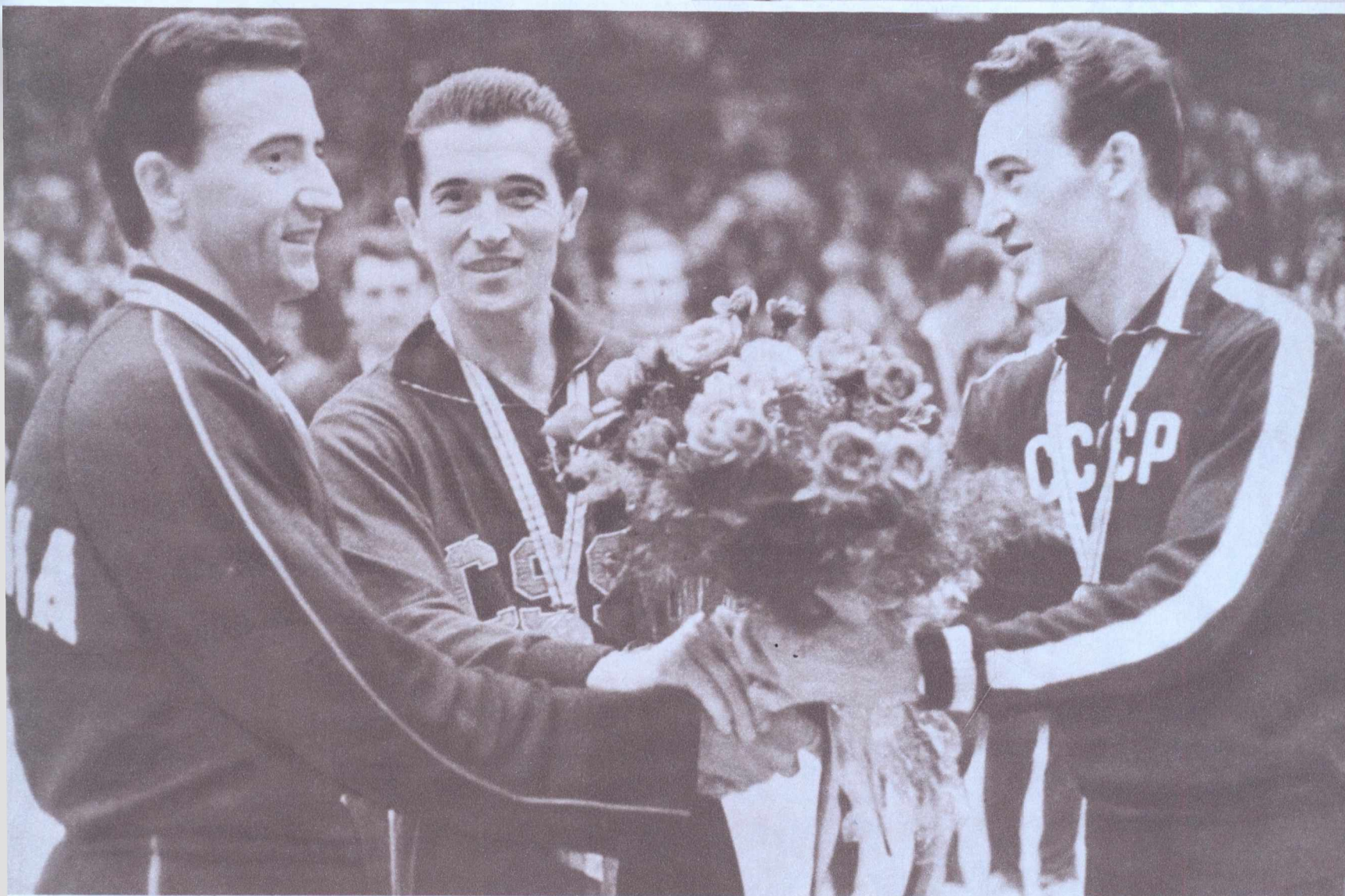

VOLEIBALIȘTII ROMÂNI AU OBȚINUT MEDALIILE DE ARGINT LA PRAGA

Clipe de nespūsă bucurie. Voleibaliștii români i-au întrecut cu 3-2 pe sportivii sovietici, campioni olimpici și mondiali.

Festivitate de premiere. Căpitanii echipelor clasate pe primele trei locuri la campionatele mondiale: în stînga — Horatiu Nicolau, locul II; în mijloc — Bohumil Golian (Cehoslovacia) a cărui echipă a cucerit titlul suprem și în dreapta — Iuri Poiarkov (U.R.S.S.), locul III.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE
CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ RUGBIUL?

FOTBAL

HAI, PETROLUL!

Campionatul după 5 etape

nr. 18

(185)
SEPTEMBRIE 1966
Anul XIX

Trebuie să îmbunătățim pregătirea atleților!

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

PAGINILE 4-5

PROASPĂTUL „ARGINT” AL VOLEIULUI ROMÂNESC

foto
cronica
SPORT

Pregătire bună — performanță valoroasă, «metal prețios» drept răsplată. Reprezentativa masculină de volei a României a primit-o — medalie de argint și calificarea pentru J.O. — în urma situării sale pe locul II la capătul întrecerii din cea de-a VI-a ediție a campionatului mondial, desfășurat în Cehoslovacia, de la 30 august la 11 septembrie, după cucerirea de opt ori a victoriei, în fața garniturilor Olandei, R.P. Mongole, Turciei, R.D. Germane, Iugoslaviei, U.R.S.S., Japoniei, Bulgariei și cedînd doar în două rînduri întîietatea, în favoarea formațiilor Poloniei și Cehoslovaciei, noua campioană a lumii întronată la Praga.

Echipa noastră, reprezentînd cu cinste sportul românesc, întărîndu-i și mai mult frumosul prestigiu internațional de care se bucură, s-a întors în patrie cu cea mai valoroasă performanță obținută vreodată peste hotare, nu cu «bronz» ca de la C.M. din 1962 de la Moscova, ci cu «argintul». Ca și în 1958 de la Paris deci, dar cîștigat cu mult mai clar decît atunci, acum în cel mai «tare» campionat mondial pe care l-a cunoscut cîndva voleiul masculin. (De notat, ca o probă elocventă în acest sens, necalificarea în turneul final a echipelor R.P. Chineze și Ungariei). După reprezentativa României, o dată în plus afirmată ca una dintre cele mai puternice, mai redutabile promoatoare ale voleiului mondial — echipele naționale din 20 de țări, ai căror emisari, împreună cu cei ai Cehoslovaciei, au acordat la Praga nereștinută stimă pentru înalta valoare a voleiului românesc: 3. U.R.S.S., 4. R.D. Ger-

mană, 5. Japonia, 6. Polonia, 7. Bulgaria, 8. Iugoslavia, 9. R.P. Chineză, 10. Ungaria, 11. S.U.A., 12. Olanda, 13. Brazilia, 14. Belgia, 15. Turcia, 16. Italia, 17. Cuba, 18. Franța, 19. Finlanda, 20. R.F. Germană, 21. R.P. Mongolă, 22. Danemarca.

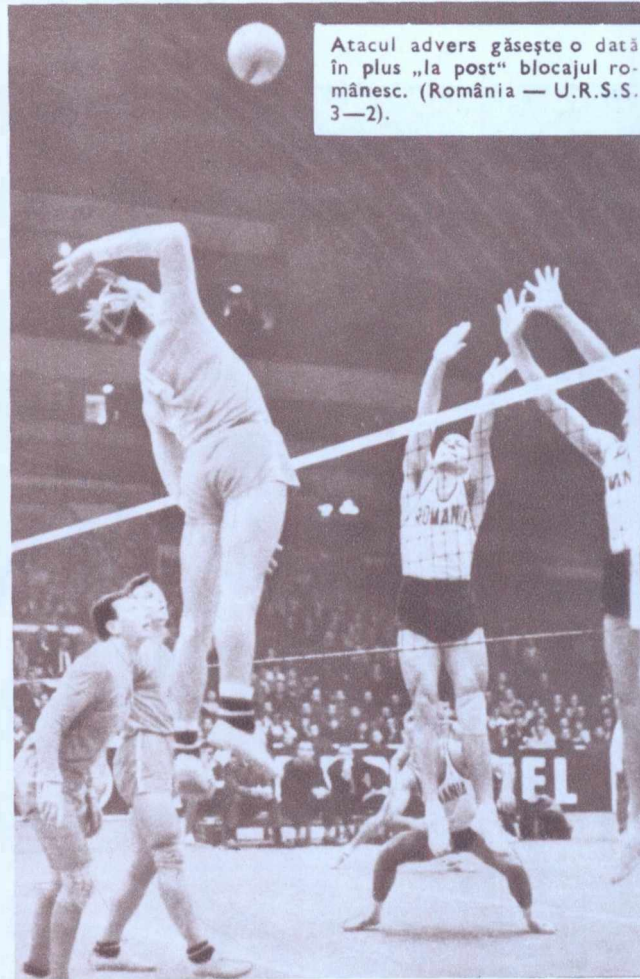
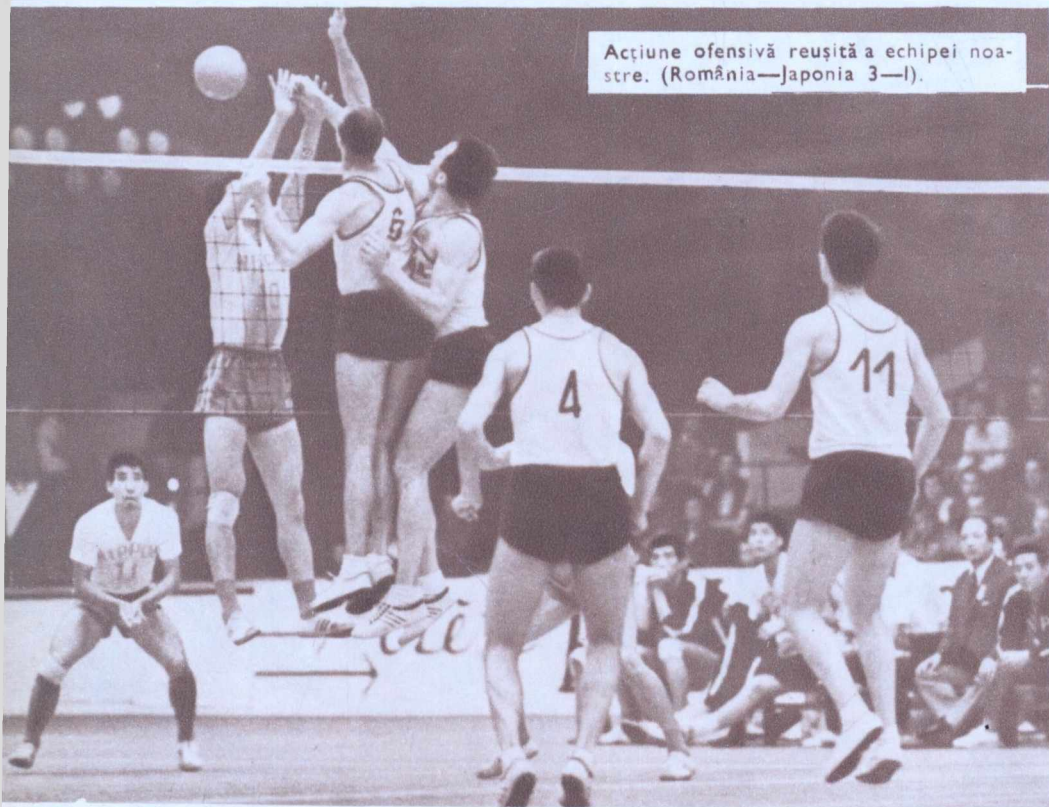
Un «BRAVO!» din toată inima voleibaliștilor frunțași și celor care i-au pregătit, pentru prestigioasa lor performanță, prin care au sporit faima internațională a sportului românesc: H. Nicolau (căpitanul echipei), A. Drăgan, C. Ganciu, Z. Cozonici, Gh. Stoian, Ed. Derzei, Gh. Corbeanu, G. Udișteanu, W. Schreiber, M. Grigorovici, N. Bărbuță, M. Tirlici, S. Mihăilescu (antrenor principal), Fl. Balaiș (antrenor secund), dr. Al. Pop (medicul lotului).

Cum a fost? Un campionat ca acela din Cehoslovacia și concluziile pe care le-a determinat comportă neapărat și relatările de amănunt. Le vom face cu un alt prilej.

C. FAUR

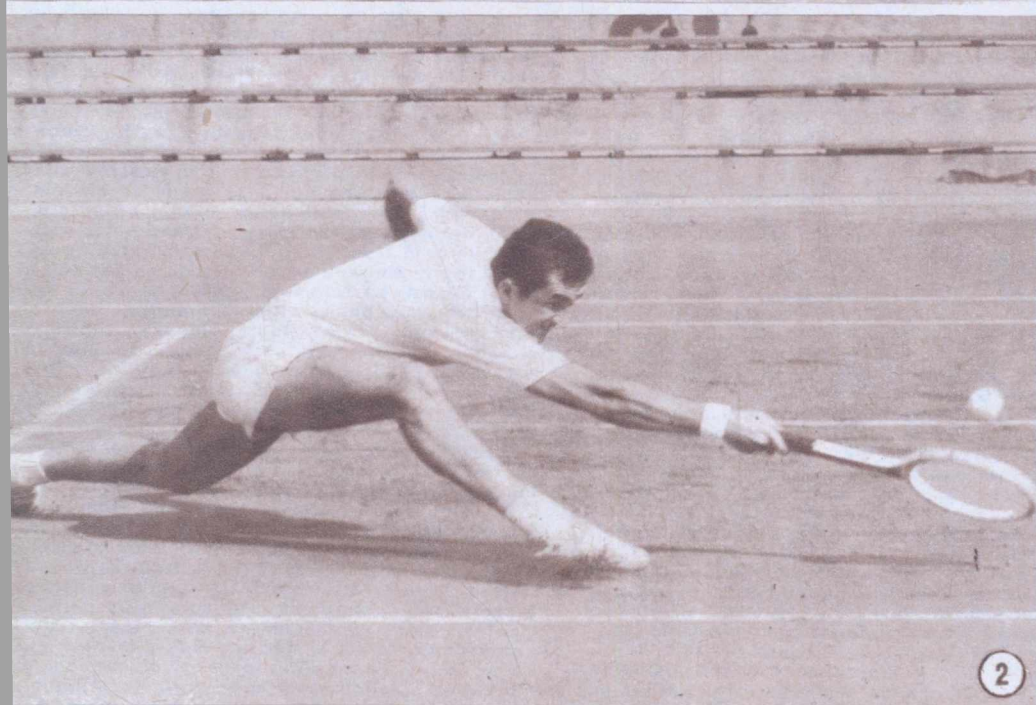
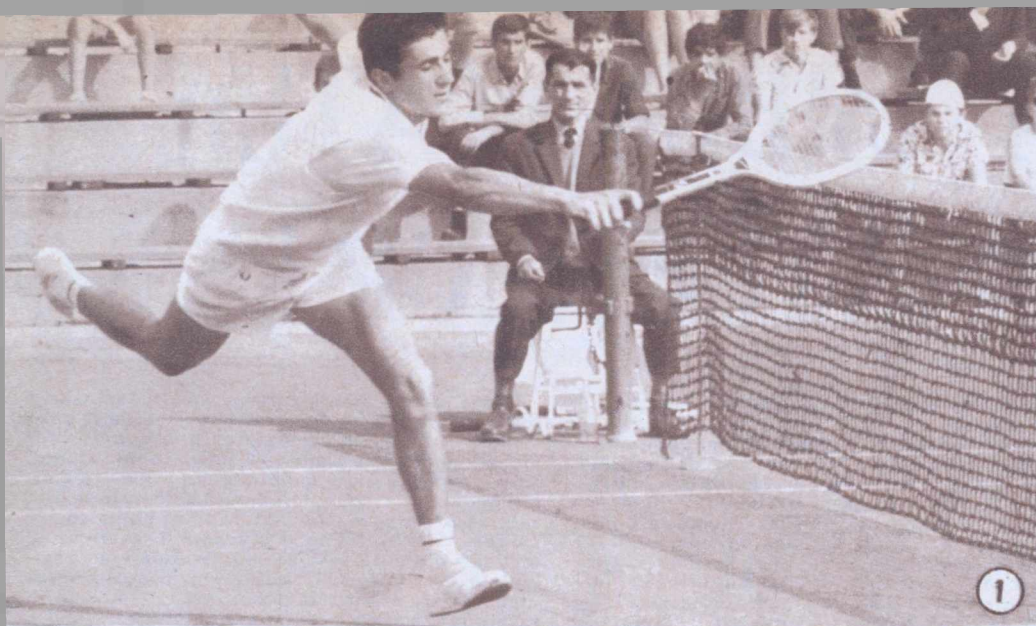
Acțiune ofensivă reușită a echipei noastre. (România—Japonia 3—1).

Atacul advers găsește o dată în plus „la post” blocajul românesc. (România — U.R.S.S. 3—2).

Punct pentru echipa României. De astă dată, mingea „pusă” de voleibaliștii noștri nu mai poate fi salvată de apărarea garniturii cehoslovace. (România—Cehoslovacia 1—3).

AVEM UN NOU ŢIRIAC?

Aşa ne-au promis recentele întreceri ale concursului internațional de tenis de la București și ale «Cupei Mamaia», în care prima vioară a fost tânărul Ilie Năstase, învingător într-o finală de zile mari asupra multiplului nostru campion, Ion Ţiriac. Două atitudini caracteristice ale protagoniștilor au fost înregistrate pe peliculă:

Năstase, avîntat, irezistibil, stăpîn pe sine, trimite un vole decisiv peste fileu (foto 1); Ţiriac, luptătorul încercat al marilor turnee, face aici un splendid efort pentru a lua o minge «imposibilă» (foto 2). Față de înclătarea celor doi așa ai rachetei, silueta suplă și grațioasă a cîștigătoarei probei de simplu femei, tenismana vest-germană Helga Schultze (foto 3), face un contrast de efect. Imagini ale fațetelor atît de diferite pe care le posedă tenisul — forță, dinamism, subtilitate — ceea ce face de altfel frumusețea necontestată a «sportului alb».

Foto: A. NEAGU

PE PODIUMUL DE LA KÖLN

Ediția din acest an a campionatelor mondiale de ciclism (pistă și șosea), pentru profesioniști și amatori, a fost găzduită în R.F. Germană, în localitățile Frankfurt-pe-Main și Köln.

Fotografia redă momentul premierii în cursa de 100 km șosea contracronometru, rezervată amatorilor. Pe treapta cea mai înaltă — echipa Danemarcei — 2h09 : 03 (Ole Hojlund, Emil Hansen, M. Wiesborg, Verner Blaudzun). În stînga — echipa Olandei — medalie de argint (Wagtman, Steevens, Groen, Beugels). În dreapta — echipa Italiei — medalie de bronz (Benefatto, Dalla Bona, Denti, Guerra).

foto.
cronica
SPORT

TREBUIE SA IMBUNATATIM PREGATIREA ATLETILOR!

O mare competiție athletică este cel mai bun prilej de a stabili prin concluziile și învățămintele reieșite care sînt direcțiile de urmat, astfel ca la următoarea confruntare, prezentarea atletilor dintr-o țară sau alta să se facă la un nivel superior. Din acest punct de vedere, învățămintele ultimului campionat european de la Budapesta ne arată că trebuie să tragem un semnal de alarmă. Să nu uităm, că numai peste 2 ani, va urma o nouă confruntare athletică de proporții și mai ridicate: Jocurile Olimpice, ale căror întreceri atletice vor aduna pe pista stadionului Aztec tot ce are mai bun atletismul de pe întreg globul. Dacă spunem aceasta, ne gândim, că la trecuta ediție a J.O. atletii noștri au avut o comportare peste așteptări.

Ultimul campionat european nu ne-a adus performanțele așteptate. S-a realizat o participare slabă, am regresat față de ediția din 1962 a aceluiași campionat. Cu toate acestea, recordurile îmbunătățite, performanțele multor atleti, victoriile în unele meciuri inter-țări, creșterea mediilor celor mai bune performanțe în ultimul an denotă un progres incontestabil, dar acest progres se dovedește mult prea lent față de rezultatele internaționale, față de cifrele — unele modeste — cu care s-a câștigat la Budapesta.

Și atunci, care au fost cauzele slabei evoluții generale a atletilor noștri la Budapesta? Le vom enumera pe rând:

— spre deosebire de pregătirea pentru Jocurile Olimpice de la Tokio, cînd atletii au fost pregătiți pentru a fi în maximum de formă pentru acel concurs, de data aceasta, majoritatea atletilor nu au fost în cea mai bună formă, nu au reeditat nici măcar (cu excepția lui Vamoș, Ciocchină, Costache) rezultatele anterioare obținute în acest sezon. Poate era bine să existe o comisie de pregătire a «europenelor», în genul comisiei de pregătire olimpică, care rezolvase toate problemele ivite, iar pregătirea lotului european să nu fie contopită cu cea a lotului de seniori și juniori pînă în ultima zi înaintea plecării, fără să se facă nici o diferențiere;

— pregătirea psihologică, morală și de voință a fost mai slabă decît în alte ocazii. Atletii nu au avut în cele mai multe cazuri acel caracter bătaios caracteristic;

— în procesul de antrenament s-a lucrat în general cu un volum și o intensitate moderată, neurmărindu-se ajungerea acestor indici la nivelul celor mai buni atleti europeni. Aceasta, în comparație cu antrenamentele efectuate de adversarii noștri, ale căror programe de antrenament anterioare și de la Budapesta au fost o surpriză prin volumul și intensitatea cu care se lucrează;

— o scădere a disciplinei și a exigenței antrenorilor față de atleti.

Analizînd mai concret aceste cauze, vom constata, că din delegația care a fost deplasată, unii și-au realizat cele mai bune performanțe din acest an, Zoltan Vamoș și Serban Ciocchină — cu noi recorduri republicane, iar Gheorghe Costache record personal. Ultimul, în ciuda celui mai bun rezultat al său obținut în prima încercare din calificări, nu a mai reeditat performanța în finală motivînd că este obosit. Ne vine greu să credem că după o singură aruncare a doua zi un atlet este obosit... sau dacă este așa înseamnă că nu a fost pregătit corespunzător.

Gheorghe Zamfirescu a luptat mult și nu a fost departe de scopul propus: finalist la 200 m. O inexactitate pe care experiența sa și nenumăratele curse, puteau să o înlăture. Este vorba de prima parte a cursei — turnanta — în care a evoluat slab, crispat și reținut, nemaiputînd reface terenul pierdut în linia dreaptă.

Niculae Mustățu a fost în formă și aici se pune întrebarea de ce? Cum a fost pregătit, dacă la cel mai important concurs al anului, el obține un rezultat cu 20 sec. mai slab decît acel realizat cu cîteva luni în urmă, și încă de unul singur.

În ceea ce-l privește pe Barabaș, acesta prin abandonul său de la 10 000 m, cu totul nejustificat a dovedit o lipsă totală de calități morale și de voință, avînd totodată și cea mai slabă comportare din întreaga delegație. În aceeași cursă, belgianul Gaston Roelants la 8 000 m a avut o criză de ficat, deci ceva mult mai obiectiv ca «scuzele» lui Barabaș, dar nu a abandonat și a terminat cursa pe un loc slab — 8 — dar a terminat-o! Barabaș, după ce la Tokio abandonase în proba de 10 000 m, justificase că era la prima cursă și că nu avea experiență. Ne întrebăm oare ce i-a lipsit de această dată; a avut și curse în acest sezon de 10 000 m, a doborât și recordul republican, a avut condițiile cele mai bune să se pregătească, obiectivul său numărul 1 fiind Campionatele europene, a avut adversari și totuși a abandonat! Scuze ca aceea că a avut febră mușchiulară de la probele practice de la ICF, sînt atît de puerile, încît ne întrebăm cum este posibil ca un atlet ca Barabaș la vechimea și pregătirea sa (dacă a avut-o) poate face febră practicînd cîteva exerciții. Oare nu denotă aceasta o slabă pregătire multilaterală? Ce părere are antrenorul de această situație. Și chiar dacă era așa, pentru ce a mai insistat să alerge și la 5 000 m, chipurile pentru a șterge comportarea de la 10 000 m. Rezultatul la această probă se cunoaște: locul 9 în serie cu 14.14.0, într-o serie în care s-a câștigat cu numai 13.59.0. (Recordul lui Barabaș: 13.49.8...).

Unora dintre atletii care au făcut deplasarea fiind atleti tineri, nu li s-a cerut performanțe deosebite. Li s-a cerut să arate că prin evoluția lor sînt elemente care peste 1—2 ani vor putea ajunge spre vîrfurile piramidei mondiale, ca urmare a calităților de care dispun. În această categorie se afla și Erica Stoescu. Din păcate nu se poate spune că ceea ce a arătat ea la stăchetă în calificări și mai ales în finală, lasă să se întrevadă vreo posibilitate de progres. În acest an, prin progresul meteoric din primăvară (record cu 1,71 m) lăsa să se întrevadă chiar o eventuală clasare în finală! Dar, după cum au remarcat chiar antrenorii, în ultimele luni Stoescu nu mai lucrează cu toată seriozitatea, nu ascultă sfaturile antrenorului sau dacă le ascultă nu le aplică, nu dă dovadă de o disciplină care trebuie să caracterizeze pe un component al lotului de atletism al României. Comportarea ei trebuie analizată în toată amănunțimea deoarece se pare că alunecă pe o pantă periculoasă, de pe urma căreia nici ea și nici atletismul românesc nu vor avea nimic de cîștigat.

Vasile Sărucan, este de asemenea, un atlet cu posibilități, probate de creșterea continuă a rezultatelor sale în acest sezon. La Budapesta, Sărucan a fost foarte aproape de a fi finalist. Și dacă nu a reușit aceasta se datorește faptului că elanul său nu a fost de loc pus la punct. Ori pentru o competiție de asemenea amploare, elanul este primul element al săritorului care trebuie să meargă «ceas». Tocmai la acest capitol Sărucan a fost deficitar. Prima săritură depășită măsura peste 7,70 m, cu care s-ar fi calificat fără dificultăți în finală...

Este greu să apreciem rezultatele Ioanei Petrescu, deoarece după seria în care se clasase pe locul 2 a clacat în semifinală.

Alergătoarele de 800 m Florentina Stancu și Elisabeta Baci, nu au arătat absolut nimic din calitățile recunoscute ale alergătoarelor de semifond: dirzenie și voință. De la început și pînă la finiș, s-au instalat în coada plutonului și nu au încercat nici un moment să se apropie de pluton. Și dacă seria lui Baci are circumstanțe atenuante datorită tăriei deosebite (s-a cîștigat cu 2.05.5, iar a 5-a a terminat în 2.06.1); despre cea a Florentinei Stancu nu se mai spune acest lucru, seria cîștigîndu-se cu un timp de nivelul ei: 2.08.5...

Nici chiar Mihaela Peneș nu a arătat că de la Tokio înceace a progresat prea mult. Ne-am așteptat la recordul mondial promis de ea atît în 1965 cît și anul acesta. Cu toate că locul obținut este valoros, totuși, se pare că în pregătirea ei mai sînt unele fisuri care trebuie analizate imediat și cu tot simțul de răspundere. Este doar vorba de pregătirea campioanei olimpice în care se pun speranțe mari.

Performanțele lui Adrian Samungi, Lia Manoliu sînt de asemenea departe de posibilitățile respectivelor atleti, care în acest an au avut performanțe cu mult mai bune. Ana Sălăgean, a aruncat, de asemenea, cu mult sub rezultatele anterioare. Întrebînd-o, a răspuns că nu a avut nici o greutate Berg (greutatea oficială cu care s-a aruncat la Budapesta) ca să facă antrenamente. Cum s-a putut produce o asemenea fisură în aprovizionare, dacă ea s-a produs într-adevăr?

Viorica Viscopoleanu s-a clasat onorabil. Dar față de calitățile și valoarea ei anterioară, se poate afirma că ar fi putut cuceri o medalie. I-a lipsit o mai mare precizie a elanului și o explozie mai puternică în prag.

Este adevărat că și alți atleti străini și chiar dintre cei mai celebri au dat «rateuri» la Budapesta, dar numărul lor, față de cel deplasat a fost cu mult mai mic decît al nostru.

Să vedem acum prin ce s-au remarcat celelalte echipe participante, ce au arătat mai deosebit, ce putem învăța de la acestea:

1) numărul foarte mare de participanți deplasați de multe țări fruntașe, cu atleti de valoare ridicată în număr considerabil;

2) tendința generală de împrăștiere a loturilor, dar nu artificial, ci numai în măsura în care un atlet tinăr obține o performanță mai bună ca unul mai «vîrstnic». În această privință, trebuie remarcat faptul că din discuțiile purtate, reiese că **NU EXISTĂ ATLETI DE PERSPECTIVĂ ȘI ATLETI FĂRĂ PERSPECTIVĂ, CI EXISTĂ ATLETI CARE DAU RANDAMENT ȘI CARE NU DAU RANDAMENT**. Atletismul este sportul verdictului fără apel și în acest sens trebuie să ne îndreptăm și noi atenția. Să nu înlocuim un atlet în moc arbitrar, ci această înlocuire să fie un proces

Mihaela Peneș, pe treapta a doua a podiumului de la Budapesta, o felicită pe Marion Lüttge (R.D.G.), învingătoarea ei. Pe treapta de bronz — sovietica Popova.

fiere, prin îmbunătățirea performanțelor unui atlet în detrimentul altuia. La Budapesta virsta nu a jucat un rol primordial, deși tendința de întinerire este evidentă și binevenită la majoritatea echipelor. Dar, dacă atleții «virstnici» erau mai valoroși ca cei tineri, atunci erau menținuți în echipă și putem cita zeci de «cazuri» peste 30 de ani, care au realizat performanțe excelente;

3) echipele R.D.G., Poloniei, R.F.G., Franței, adică țările care s-au prezentat cel mai bine la aceste campionate, au prezentat atleții lor în formă exact în această perioadă, campionatele europene fiind principalul lor obiectiv;

4) din datele strinse privind antrenamentele unora dintre cei mai buni atleți ca și din urmărirea lor la antrenamente, a rezultat că pentru învingerea actualelor performanțe, se lucrează cu un volum și o intensitate extraordinară, până în preajma concursurilor și chiar în timpul lor. Am văzut sprinterii francezi și pe toți alergătorii de semifond și fond efectuând antrenamente chiar în dimineața finalei, iar unele programe de antrenament citite, denotă o cantitate de muncă imensă. Să menționez doar despre campioana de la 800 m femei, tinăra în vîrstă de numai 18 ani — Vera Nicolici, care aleargă zilnic 15 km și deține un rezultat de 38 min. la 10 000 m!...;

5) îmbunătățirea selecției pe probe. Creșterea mediilor de înălțime și greutate în special la aruncători este evidentă, ca și a nivelului pregătirii multilaterale;

6) rolul din ce în ce mai mare, uneori decisiv, al pregătirii psihologice;

7) activitatea antrenorului devine pe zi ce trece tot mai strins legată de performanțele celui pe care-l pregătește. La Budapesta antrenorii erau ascultați cu strictete, iar sfaturile lor respectate întocmai;

8) problema recuperării după eforturile depuse în competiție, se pare că trece pe plan principal, datorită volumului uriaș înmagazinat de atlet zi de zi. Astfel, putem cita atleți care a doua zi după finală, efectuau antrenamente (Gaston Roelants, Ludvik Danek, sprinterii francezi și vest-germani, alergătorii de semifond și fond etc.). Și aici, trebuie să menționăm rolul deosebit al maseurului, pe care l-am întâlnit la tot mai multe loturi;

9) aportul mereu crescînd al medicului, care nu mai este un «controlor» al pulsului, tensiunii arteriale și stării generale a atletului, ci un factor din ce în ce mai activ, care conlucrează efectiv cu antrenorul pentru îmbunătățirea rezultatelor atleților. El devine pe zi ce trece un medic al atleților sănătoși și nu al celor bolnavi.

Am văzut care au fost unele cauze ale slabei noastre comportări și care au fost unele probleme

deosebite reieșite, urmîrind loturile altor țări. Toate acestea, vor trebui de îndată puse în practică, împreună cu: mărirea actualelor loturi de la 3—4 atleți la o probă, la 10—15 (cum există deja în alte țări), deoarece «sita» prin care se cern atleții în drumul lor spre vîrfurile piramidei mondiale este din ce în ce mai deasă; asigurarea celor mai bune condiții de pregătire acestora pe timp de 2—3 ani, depistarea de elemente talentate, de care țara noastră nu duce lipsă și crearea tuturor condițiilor pentru creșterea valorică a lor, impulsivitatea activității atletice în rîndul elevilor și studenților prin măsuri stimulative, mărirea numărului competițiilor pentru atleții de toate categoriile atît interne cit și internaționale, creșterea exigenței antrenorilor față de sportivi și față de ei înșiși, îmbunătățirea calitativă și cantitativă a echipamentului, instalațiilor, materialelor, pistelor la nivelul pretențiilor și a tehnicii mondiale actuale. Totodată, să avem mai multă răbdare în obținerea performanțelor înalte, deoarece atletismul este un sport în care satisfacțiile vin mai greu decît în altele, iar un atlet se maturizează după ani de zile.

În acest fel, în cei doi ani care ne mai despart pînă la întrecerile atletice ale Jocurilor Olimpice, se vor putea obține performanțe și recorduri cu care să ne putem prezenta în lupta pentru medalii și puncte la un număr sporit de probe. Să nu uităm, că atunci cînd spunem Olimpiadă spunem în primul rînd atletism, care reprezintă aproape jumătate din totalul punctelor și medaliilor acordate, la toate disciplinele olimpice. De aceea, eforturile tuturor trebuie îndreptate în direcția progresului atletismului.

Rezultatele de la «europene» nu exprimă tăria atletismului nostru, fiind o situație de moment. Cu măsurile care se vor lua, această situație poate și trebuie să fie îmbunătățită. În înfringeri se vede tăria morală mai mult decît în victorii, și din aceste înfringeri avem de învățat mai mult decît dacă la Budapesta am fi cucerit 2 medalii de aur...

ATLETISMUL A DEVENIT PENTRU TOATE POPOARELE LUMII CEEA CE SE NUMESTE «PUTEREA SPORTIVĂ A UNEI NATIUNI», în măsura în care sportul a devenit o problemă de prestigiu, din ce în ce mai mare.

În această conjunctură, atletismul nostru va putea urca în cițiva ani spre vîrfurile piramidei mondiale. Pentru aceasta trebuie pasiune, interes, climat favorabil, sprijin și mai ales **MUNCĂ**.

NICULAE MĂRĂȘESCU

Gheorghe Costache

Sarajevo - O SLABA CONSOLARE

Pentru ȘERBAN CHIOCHINĂ medalia de campion balcanic a coincis cu o frumoasă revanșă luată asupra campionului european de triplu-salt, Stoikovski.

13 titluri de campioni și primul loc în clasamentul pe echipe — iată bilanțul românesc al celei de-a XXV-a ediții a Jocurilor Balcanice de atletism de la Sarajevo.

Intr-o altă împrejurare, un asemenea rezultat ne-ar fi îndemnat poate la elogi și aplauze. Acum însă nu, sau — în cel mai bun caz — numai parțial. Pentru că, acordînd învingătorilor ceea ce merită trebuie să subliniem că acest succes nu poate atenua impresia nefavorabilă a «corijenței» de la Budapesta și nici, măcar, să arate că rămînea în urmă a atletismului nostru ar fi fost lichidată.

Ceea ce, de altfel, demonstrează și actuala ediție a jocurilor atletice balcanice. Și dacă victoria lui Chiochină asupra cam-

pionului european de triplusalt, Stoikovski, este foarte prețioasă, iar «dubloul» lui Vamoș, la 3 000 m obstacole și 5 000 m, spectaculos, să arătăm — în replică — alte rezultate. Spiridon a cîștigat înălțimea cu 2 m (sub baremul de calificare în concurs la «europene»), Mihaela Peneș a urcat pe podium cu o performanță de... junioare (52,04 m la suliță), Zamfirescu a sosit primul la 200 metri în 21,5 sec., rezultat cu care nu știm dacă trecea de seriile unui mare concurs, iar pe Jurcă, campionul european de la 400 m.g. l-ar fi lăsat în urmă cu aproape un gard!

Cîteva indisponibilități au scos la lumină o carență mai veche, dar mereu prezentă în atletismul nostru: lipsa unor rezerve de valoare.

A fost suficient ca Iolanda Balaș și Ioana Petrescu să nu poată concura, ca Lia Manoliu, Viorica Viscopoleanu și Ana Sălăgean să nu fie în forma lor de altă dată (cu sau fără voia noastră anii trec...) și iată că fetelor nu le-au ajuns două puncte pentru a se afla pe primul loc. «Fără fard», atletismul nostru arată un mare gol, pentru umplerea căruia s-au depus deocamdată prea puține eforturi.

Unii vor spune — poate — că noi îi criticăm pe atleții noștri chiar și atunci cînd cîștigă o competiție. «Vinovat» este doar... atletismul, care știe să-și stabilească valorile cu măsurători de o precizie matematică.

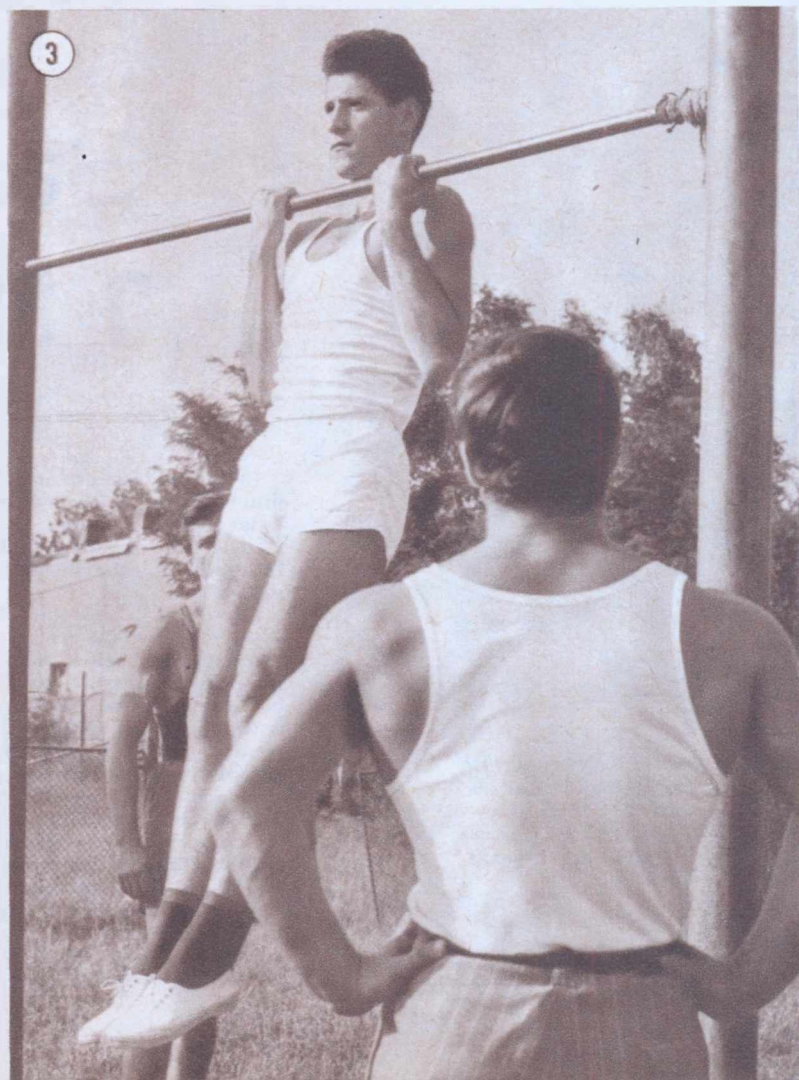
La uzina Autobuzul

INSIGNA DE POLISPORTIV- TITLU DE MÎNDRIE

Sportivii uzinei constructoare de autobuze și troleibuze din Capitală aveau la dispoziție pînă acum cîțiva ani un mic — dar reușit — complex sportiv, amplasat chiar în incinta uzinei. Tinerii, și alături de ei mulți vîrstnici, la încheierea zilei de lucru și înainte de a ieși pe poarta uzinei, își făcuseră bunul obicei de a trece mai întîi pe la terenurile de fotbal, de handbal, de volei, pe la poligonul de tir sau pe la pista de atletism, unde, în echipament de sport, continuau să rămînă încă 2—3 ore. Mingile, ca și greutatea și discul, erau serios solicitate și nu arareori se întîmpla ca abia întinericul să pună capăt aprigelor dispute.

Din imperioase motive de extindere și modernizare a uzinei, micul complex sportiv a căpătat însă o altă întrebuințare. În compensație, credincioșilor lui beneficiari li s-a repartizat un alt teren, e adevărat, mai mare decît cel pe care îl pierduseră, dar în afara porților uzinei, la aproximativ un kilometru distanță de locul de muncă. Noul «teren» era un loc viran, fără vreo amenajare specială.

De la «rocada» terenurilor au trecut aproximativ doi ani. Un timp relativ scurt, dacă avem în vedere marile prefaceri pe care le-am întîlnit în urmă cu cîteva

ÎN FOTOGRAFII:

1. Ilustrație edificatoare a multor succese. Tabloul cu probele și normele concursului pentru Insigna de polisportiv este instalat, la loc vizibil, pe baza sportivă a asociației Autobuzul. Prin fața lui se perindă zilnic pentru «consult», zeci și zeci de tineri.

2. Un joc de volei conținînd în campionatul asociației. Pe teren echipele sectoarelor Tehnic și Autobuze. Rezultat final: 3—0.

3. Tracțiune din atrnat. La bară matrișerul Constantin Georgescu, pretendent al Insignei de polisportiv gradul II.

4. La aruncarea greutății încearcă să-și îndeplinească norma lăcătușul Vlad Lote.

5. Pe terenul de fotbal s-au întîlnit, în cadrul campionatului asociației, reprezentativele sectoarelor Utilitar și Sculărie. Primii și-au asigurat victoria cu 1—0.

Foto: P. ROMOȘAN

zile la noua bază sportivă a constructorilor de autobuze și troleibuze din București.

Întreaga suprafață a fostului loc viran este astăzi netedă ca în palmă. Pe el s-a conturat un frumos teren de fotbal, îngrădit cu plasă de sîrmă. Aici i-am întîlnit pe tinerii din uzină, întocmai ca și la vechea bază sportivă, disputîndu-și înfîietatea, după orele de lucru, la volei și la baschet, pe terenuri bine amenajate și ireproșabil întreținute. Și tot aici am surprins cîteva zeci de muncitori la startul probelor **Insignei de polisportiv**. Așadar, desființarea vechii baze sportive, la care tinerii și vîrstnicii de la Autobuzul țineau atît de mult, nu i-a demobilizat. Cu un avînt sporit, ei au trecut la amenajarea noii lor baze, pe care au reușit s-o facă mai completă și mai frumoasă, pe măsura dezvoltării sportului de masă în această importantă uzină bucu-reșteană.

Pentru a demonstra dezvoltarea sportului de masă, pe care am înregistrat-o cu multă satisfacție la asociația sportivă Autobuzul, considerăm ca suficiente doar două exemple. În urmă cu doi ani, la campionatul asociației, la fotbal, participau de regulă opt echipe: reprezentativele sectoarelor uzinei. Anul acesta, la

același campionat și la aceeași disciplină, au luat startul 21 de echipe. «Programarea jocurilor, delegarea arbitrilor și ținerea clasamentului la zi au devenit pentru noi — ne spunea Mihai Țîrțaș, președintele asociației — o adevărată problemă.» Și într-adevăr, este o problemă. Cu atît mai dificil de rezolvat, cu cît fotbalul ocupă la Autobuzul doar o fîrîmă din marea sferă a preocupărilor sportive ale consiliului asociației. Și aici vom veni cu cel de al doilea exemplu. Aproape toți membrii UCFS ai acestei asociații sportive sînt purtători sau sînt pe cale de a deveni purtători ai Insignei de polisportiv. O bună parte dintre ei au chiar prinse pe piept insignele ambelor grade. Pentru tinerii și chiar pentru mulți dintre muncitorii mai în vîrstă de la uzina Autobuzul, titlul de purtător al acestei insigne a devenit un titlu de mîndrie, de onoare. De aceea, parcurgînd marile ateliere ale uzinei, ai să întîlnești aproape la fiecare pas muncitori purtînd pe piept, prinse de salopetă, micuțele și frumoasele insigne.

În ziua cînd am vizitat noua bază sportivă de la Autobuzul, printre zecile de tineri care se antrenau sau își dădeau ultimele norme pentru cucerirea Insignei l-am întîlnit și pe Constantin Georgescu, un flăcău de

22 de ani, matrițer la sectorul sculărie. Pentru moment, prezența acestui sportiv, cu talie athletică, la concursurile insignei ne-a surprins. Prin luna mai primisem la redacție, de la un corespondent al nostru, din uzină, o fotografie cu chipul celui în cauză, iar alăturat cîteva rînduri. Ne era recomandat drept campion al asociației sportive la crosul «Să întîmpinăm 1 Mai», cu mențiunea că tînărul Constantin Georgescu este și purtător al Insignei de polisportiv. l-am făcut cunoscută campionului de cros nedumerirea noastră.

— E adevărat, am insignă — ne-a mărturisit el — dar numai pe aceea de gradul I. Acum încerc să trec ultimele norme ale insignei de gradul II. În sector lucrez alături de patru prieteni: Al. Becheriu — strungar, C. Popescu — rabotor, M. Ciurea și T. Poltovca — matrițeri, care au ambele grade ale insignei. Vreau să nu rămîn mai prejos.

Într-adevăr, la uzina Autobuzul, titlul de purtător al Insignei de polisportiv a devenit un titlu de onoare, de mîndrie.

G. ȘTEFĂNESCU

...Dimineață calmă de toamnă. La școala profesională „Autobuzul” începe o nouă zi de activitate. Startul se dă însă cu mult înainte de a se intra în clase sau ateliere. Și știți unde? În... dormitoare. Nu este nici o exagerare. La ora 5,30 punct, cînd țîrîitul soneriei care anunță deșteptarea invadează culoarele căminului, aproape 100 de elevi se grupează în liniște (și în ordine) în curtea interioară. Începe repriza de învioreare. 5—6 minute, toți elevii căminiști, fără excepție, răspund prezent la această activitate dinamică, desfășurată într-o atmosferă cu adevărat tinerească, plină de voieșie.

La «Autobuzul» asemenea exerciții se înscriu permanent în actualitatea cotidiană. Experimentul efectuat cu ani în urmă de către profesorul Ionel Isac a dat rezultate rodnice. Profesorul Isac și colegul său de la catedra de educație fizică, Ștefan Nobilescu, au făcut aici o treabă bună. Inițial, ei au adaptat pentru această activitate o serie de exerciții din cadrul celor cuprinse în regulamentul pentru trecerea normelor Insignei de polisportiv. Ulterior, folosind literatura de specialitate, cei doi profesori au îmbogățit conținutul «repertoriului», prevenind monotonia (una din cauzele pentru care gimnastica de învioreare n-a reușit să se bucure peste tot de succes). Acum, programul se schimbă lunar. Temele sînt prezentate mai întîi de cei doi profesori, pînă la deplină însușire a exercițiilor. Apoi, ele sînt preluate de către un colectiv condus de pedagogul C. Magearu. Pentru o mai bună organizare a activității au fost calarizați și instructori pe dormitoare. Pe doi dintre aceștia, Gheorghe Dragoș din anul III B și Victor Măruș din anul II C, i-am cunoscut personal, i-am întîlnit în... exercițiul funcțiunii. Sînt

adevărați animatori ai gimnasticii de învioreare. Și, evident, nu sînt singurii.

De fapt repriza de învioreare a elevilor de la «Autobuzul» mai are o... surată: cea din timpul orelor de atelier, care se cheamă «pauza de gimnastică». În ambele cazuri inițiatorii s-au bucurat de sprijinul conducerii școlii și al uzinei. Nici nu putea fi altfel. Pentru că toată lumea este ferm convinsă de utilitatea acestor activități.

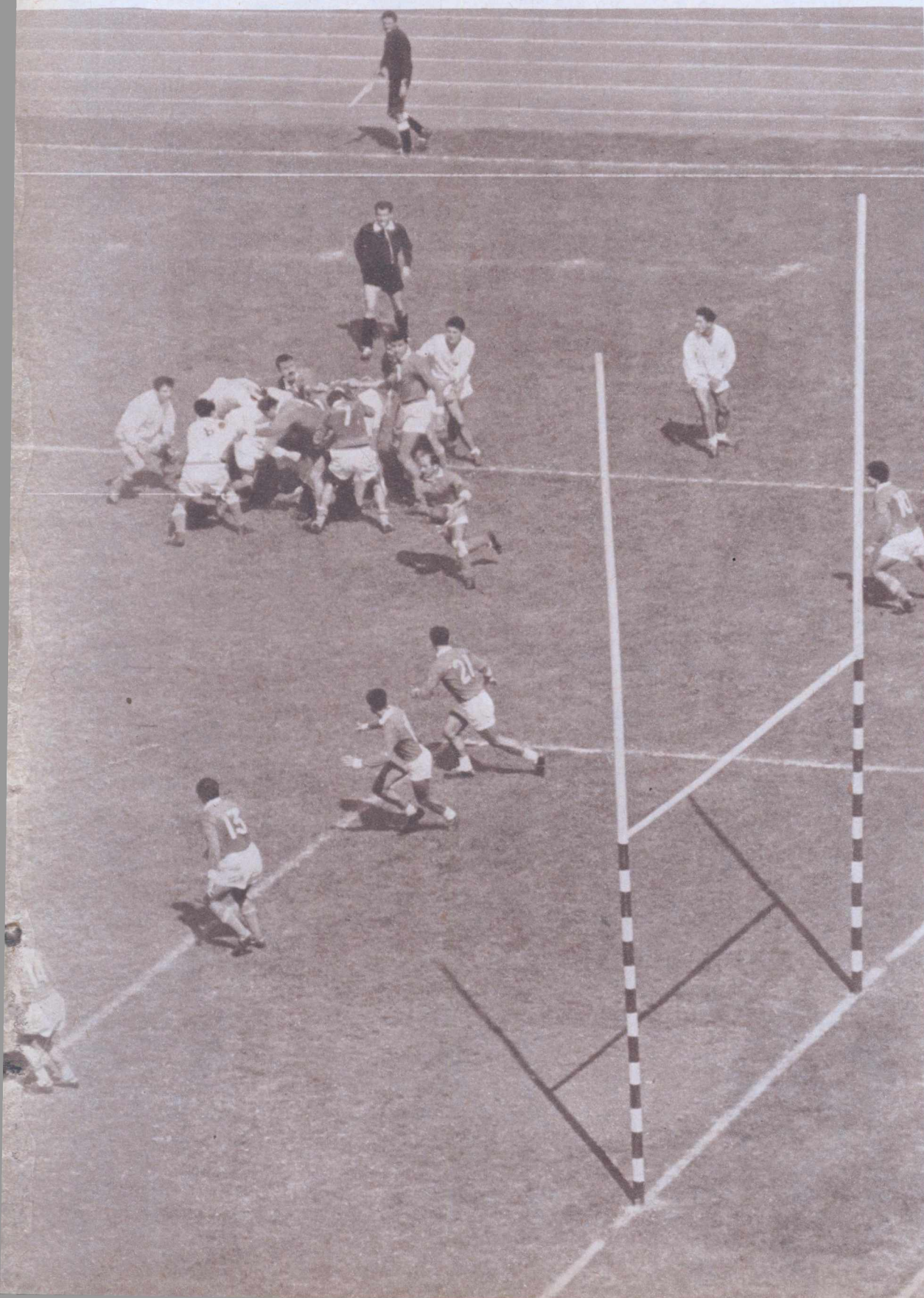
ORA 5,30...

Începe „repriza” de învioreare!

ÎNCOTRO SE INDREAPTĂ RUGBIUL?

Grivița Roșie — Progresul 14—6. Costel Stănescu (G.R.) atacă pe lângă grămadă cu linia de treisferturi.

Iată întrebarea pe care ne-am pus-o din nou, recent, cu ocazia cuplajului inter-bucureștean (Grivița Roșie—Progresul și Steaua—Dinamo), în care a evoluat cvasi-totalitatea selecționabililor români luați în evidență, în preajma importantelor întâlniri inter-țări cu Italia (6 noiembrie, la Acvilla — o localitate... prietenă cu balonul oval, situată lângă Roma) și cu Franța (27 noiembrie, la București).

Era de așteptat ca la așa un cuplaj rugbistic, care creștea în importanță și prin prisma perspectivelor internaționale, sportivii noștri să ne redea — dacă nu total măcar parțial — gradul lor de pregătire, capacitatea lor la ora actuală.

Și când colo la ce ne-a fost dat să asistăm? La o învălmășeală fără noimă, oferită drept «cadou» nouă spectatorilor (poate mai puțin de către Grivița Roșie, care cu o echipă în transformare se apropie cel mai mult de accepțiunea jocului modern). «Derbiul» dintre Steaua și Dinamo, mai ales, a decepționat (s-a marcat doar din lovituri de pedeapsă (!), jocul de cîmp fiind foarte anemic).

Iată, deci, de ce întrebăm: **Încotro se îndreaptă rugbiul?** Ține el pasul cu ideea accelerării jocului, cu asigurarea unei mai rapide circulații a balonului și a unei mai mari continuități în joc — într-un cuvânt cu progresul atât de așteptat în acest sport cu așa de vechi state de serviciu în țara noastră?

Răspunsul nostru va fi — din păcate — **negativ și categoric: nu am constatat în cele 160 de minute de joc nici un element de progres.** Se joacă în continuare «bătrânește», ca acum 20 de ani, deși condițiile de pregătire sînt astăzi — comparativ cu ieri — infinit mai bune.

De ce stagnăm? (ca să nu spunem mai mult...). Stagnare în privința jocului și a rezultatelor; stagnare în ceea ce privește numărul practicantilor și al spectatorilor. Noi ne facem datoria în a trage un **semnal de alarmă**, fiindcă dacă mergem în continuare pe aceasta cale, stagnării — îi va urma regresul. Și noi nu vrem asta! Noi vrem ca echipele noastre cu veleități să joace bine nu numai în fața unor adversari mai slabi, lipsiți de posibilități, ci și **atunci cînd se întîlnesc între ele.** Să nu uite nici un moment că față de ele **pretențiile noastre sînt întotdeauna mai mari** și că nu sîntem înclinați, ca față de cei mai «modești», să le facem concesii...

Prea se joacă «la rezultat». Antrenorii noștri cam prea aplică dictonul latin **primum vivere, deinde philosophari** care în sport s-ar traduce: **mai întîi rezultatul și apoi ne-om gînd noi și la maniera de a juca...** Noi îi îndemnăm, dimpotrivă, la multă, mult mai multă gîndire, fiindcă prea ne-am săturat de un așa de sărac repertoriu pe care ni-l oferă.

Așadar, mai multă reflecție, tovarăși antrenori, pentru îmbogățirea cunoștințelor tehnice și tactice ale elevilor dumneavoastră. Aceasta trebuie să fie problema la ordinea zilei! Să punem cu toții — iubitori ai balonului oval — umărul pentru urnirea din impas a sportului drag și ridicarea lui din nou pe treapta înaltă, pe care în trecutul nu prea îndepărtat am cunoscut atât de mari satisfacții.

D. CALLIMACHI

P.S. În ceea ce privește selecția pentru meciurile cu Italia și Franța ne rezervăm dreptul de a ne spune părerea într-un număr viitor, mai apropiat de eveniment.

Știința Petroșani — C.S.M.S. Iași 6—3. În acțiune tânărul Cornel Humeniuc, mijlocașul la rămadă al studenților din Valea Jiului (foto: L. DULA)

Steaua — Dinamo 9—3. Dispută la o margine. Iștigă Șerban (S) în dauna lui V. Rusu (D).

FILE DE ISTORIE SPORTIVĂ

Momente din viața unui polisportiv autentic: CONSTANTIN HEROLD

Antrenorul emerit Constantin Herold s-a născut la 4 februarie 1912, la Moreni. La cei 54 de ani ai săi, Constantin Herold nu cunoaște odihna nici ca antrenor la clubul Steaua, nici ca profesor de educație fizică la Institutul pedagogic, nici ca... sportiv (mai joacă tenis de cîmp în cadrul campionatului Capitalei).

Inceputurile sportive ale lui Constantin Herold sînt legate de fotbal. Un fotbal cu balon rotund de... cîrpă, dar care-i polariza pe copii. Pînă cînd, în urma contactului cu cîțiva elevi de la Liceul Petru și Pavel din Ploiești, veniți în vacanță, micul «Costi» a aflat că pe copii îi poate bucura și atletismul. Căci ce poate fi mai aproape de joaca copiilor decît alergarea, săritura și aruncarea?

Într-o grădină se organizează primul concurs de atletism al Morenilor. Probele? Viteză 60 de metri, săritură în înălțime și în lungime, rezistență 1 000 de metri (înconjurul grădinii de cîteva ori). Participanți? Aproape 30 de copii. Învingător în toate probele a fost Constantin Herold. Primii săi lauri, pe care i-a cucerit într-o după-amiază întreagă de întreceri, la vîrsta de 10 ani.

Ca elev al Liceului Petru și Pavel din Ploiești, «Costi» începe să se familiarizeze cu educația fizică, vede pentru înția oară o greutate, un disc, o suliță. În vacanța de vară, acasă, la Moreni, încerca să atragă tot mai mulți copii în practicarea atletismului. Aparatele folosite erau un dorn (împrumutat de la tatăl său, mecanic cazangiu, mare specialist în instalarea de cazane și rezervoare), care ținea loc de greutate și disc, și bastonul de excursie — suliță. Se antrena zilnic, de dimineața și pînă seara, împreună cu prietenii săi, însă nu de puține ori rămînea singur. ceilalți nu simțeau, probabil, acea chemare lăuntrică spre atletism. Antrenamentele de acasă și cele de la liceu l-au ajutat pe «Costi» să-l întrecă la atletism, la gimnastică și la fotbal, chiar și pe elevii din cursul superior.

După ce a absolvit primele trei clase, Constantin Herold s-a înscris la Liceul Andrei Șaguna din Brașov. Aici, în adevăratul contact cu competiția. Se legitimează la echipa de fotbal Muncitorul (a treia în clasașamentul orașului, pe primul loc fiind Colțea Brașov, campioana țării din 1927 — 1928). La 14 ani «Costi» devine titular al acestui «unsprezece», pe postul de portar, și mai apoi pe acela de half centru. La «tineret» a fost coechipier cu Bodola, iar ca adversari a avut alți fotbaliști celebri — Auer, Abrudan. De la Muncitorul s-a transferat la Astra Brașov, jucînd la început ca half centru, iar, ulterior, pe postul de înaintaș centru. Fotbalul nu l-a stîljenit nici o clipă în activitatea athletică. Participa în fiecare săptămînă la întreceri de atletism, concurlînd în toate probele (cu excepția celor de fond), organizate în cadrul liceului, al Aștrei, al orașului, al țării. Aproape zilnic, la ora 5 dimineața, în fața liceului, Constantin Herold conducea antrenamente de atletism. Activitatea acestui nucleu l-a impresionat pe profesorul de istorie Ion Moșoiu, directorul Liceului Andrei Șaguna. Împreună cu corpul profesional, el a asigurat transformarea cîmpului viran din fața liceului într-un cochet stadion de atletism și jocuri sportive. Serbările de sfîrșit de an aveau loc pe acest stadion, în «vedetă» figurînd atletismul, în care Liceul Andrei Șaguna deținea supremația pe oras, ca și la campionatele de juniori și școlare, în special datorită contribuției multilaterale a lui Constantin Herold, căreia i s-au adăugat și acelea ale lui Florin Stinghe (azi, medic în Brașov) și Bondoc Ionescu-Crum

(azi, profesor de educație fizică). Pe lângă toate acestea, e de menționat că, venind în Brașov, Constantin Herold a strîns un grup de copii, l-a constituit într-o «echipă de stradă», iar împreună cu ei a reamenajat pista de atletism și groapa pentru sărituri din valea Răcădăului. Ar fi dorit să joace și baschet, dar, din nefericire, pe vremea aceea nu avea de la cine să învețe. Ce mult s-a bucurat «Costi» cînd în niște gunoaie a găsit o pereche de pantofi de atletism cu cuie. I-a încălțat dar, după cîteva sprinturi, pantofii s-au rupt, avînd pielea putrezită.

În 1931 Constantin Herold a devenit student la ANEF, în București. Aici a înțlăit un cadru organizat. Gimnastica era gimnastică, atletismul era atletism etc. După specializarea sa timpurie, realizată la Moreni, la Ploiești și la Brașov, Constantin Herold cucerește titlul de campion național la 110 m g. (1932 și 1933), iar în zilele de 28 și 29 octombrie 1933, la București, reușește să stabilească primul său record în atletism, la decathlon, cu 6 737 de puncte (v.r. — Gheorghe Czegezi: 6 427 de puncte — după tabela finlandeză). În 1935, accidentîndu-se, Constantin Herold abandonează atletismul, pe care încearcă să-l reia după doi ani, la Jocurile Balcanice de la București, însă... Recordul său rezistă pînă în 1947, adică 14 ani. Dacă s-ar fi născut cu 30 de ani mai tîrziu, Constantin Herold ar fi putut, desigur, să închine condițiilor create sportului în anii socialismului o cifră-record de valoare mondială. A continuat, după abandonarea definitivă a atletismului, să joace fotbal la Telefoane, iar tot acolo a început să-și împlinească unul din visurile sale — baschetul. De numele său sînt legate progresele în baschet ale echipelor Telefoane și Steaua (ultima cîștigă 9 din cele 11 titluri de campioană națională și ajunge pînă în semifinalele uneia din edițiile C.C.E.), ale jucătorilor Costel Dinescu, Andrei Folbert, Radu Popovici, Marian Spiridon, Mihai Nedef etc. Le-a fost antrenor și, în ciuda diferenței de vîrstă, coechipier. Cine nu a aplaudat din toată inima evoluția echipei... «Unchiul și nepoții»? A aplaudat frumusețea. Dar această frumusețe Constantin Herold a clădit-o pe o cantitate uriașă de muncă, de tehnică. În lunga sa carieră de 43 de ani. Constantin Herold a activat multidirecțional. Titular în echipele României la atletism, handbal în 11, volei și baschet între anii 1934 — 1950, sportiv și antrenor în atletism, fotbal, gimnastică, baschet, volei, handbal, rugbi, polo pe apă, box, tenis de masă și de cîmp, canotaj, Constantin Herold a înțlăit în această activitate, nu o dată, dificultăți, dar, împreună cu colegii săi, nu s-a dat nicicînd bătut. Nu a fost, de pildă, pistă de atletism? A pus mîna și a amenajat-o. Nu a spus niciodată la vedere!

Lui Constantin Herold, profesor de educație fizică, acestui produs «de aur» al sportului românesc, i-a fost decernat anul acesta titlul de antrenor emerit, ca o deplină recunoaștere a marilor sale merite pe tărîmul dezvoltării sportului în România.

HORIA CRISTEA

În fotografie: finala la 110 m garduri din cadrul Jocurilor Balcanice de atletism de la București, 1937. De la stînga spre dreapta: Doicev (Bulgaria — loc II-III), Ehrlik (Iugoslavia), Maiesciuc (România), Herold (România — loc II-III), Mantikas (Grecia — loc I), Falk (Turcia).

CLASAMENTUL În litere

DUPA 5 ETAPE

RAPID — C.S.M.S. 8—1!

Fotoreporterii noștri Ștefan Ciotloș și Teodor Roibu oferă... jucătorilor ieșeni cinci din cele opt goluri din poarta lui Constantinescu, cu convingerea că ele vor avea un efect curativ asupra întregii echipe.

1. STEAUA

(«Avem avantajul moral al locului întâi. De foarte multă vreme n-am avut o plecare atât de fericită. Să sperăm că tinerii noștri vor menține tempo-ul!»)

2. PROGRESUL

(«Echipea noastră îl are pe Mindru, pe Mateianu, dar mai are 9 nume care știu să se bată pentru a suplini lipsa de sonoritate a... numelor!»)

3. DINAMO BUCUREȘTI

(«Înfringerea în fața liderului a fost binevenită. Vom căuta să privim în profunzime. Și-atunci...»)

4. FARUL

(«Să știți că meritele lui Iancu sînt incontestabile, dar echipa noastră are și alte resurse!»)

5. ȘTIINȚA CRAIOVA

(«Cunoaștem un cronicar care ne acuză că sîntem puternici, precum Anteu, numai în contact cu gazonul Craiovei. La Arad și la Timișoara am spulberat legenda!»)

6. RAPID

(«În anii trecuți am pornit în trombă și ne-am sufocat în finiș. Anul acesta vom adopta tactica lui Florin Gheorghiu. O remiză, încă una, și apoi, cite un K.O., pentru golaveraj!»)

7. PETROLUL

(«Un alt cronicar pripit ne-a «scos» din lupta pentru titlu după primele trei etape. Graba strică treaba...»)

8. JIUL

(«Pierdem frumos «afară» și cîștigăm net acasă. Cred că nu puteți cere mai mult unei echipe promovate. În retur promitem să remizăm frumos «afară».)

9. U.T.A.

(«Apărarea încearcă mereu să-i stimuleze pe tinerii din atac. E timpul ca tinerii să aprecieze aceste străduințe. Deocamdată apărarea a cîștigat 4 puncte, iar atacul a pierdut 6. Hai, tinerete!»)

10. DINAMO PITESTI

(«Pînă la Țircovnicu inclusiv ne batem, dar contraatacurile noastre nu au încă vigoarea anului trecut. Va veni și asta!»)

11. UNIVERSITATEA

(«Sesiunea de toamnă nu e o scuză. Trebuie să-i sudăm mai bine pe studenții din primul an cu doctorii și inginerii noștri!»)

12. C.S.M.S.

(«Dintr-o echipă cu mulți internaționali am ajuns una cu un foarte mare număr de goluri la pasiv. Trebuie să punem capăt acestei situații. Altfel, fotbalul moldovean va avea o singură șansă: Dinamo Bacău!»)

13. POLITEHNICA

(«Sîntem una din cele trei echipe studențești aflate pe ultimele patru locuri. Dar fotbalul nu admite decît scuze obiective. Deci, dacă am intrat în horă, trebuie să jucăm!»)

14. STEAGUL ROSU

(«Am dat două goluri în poarta campioanei Spaniei, după ce primisem 7 de la înaintarea campioanei categoriei B a României. În ultima vreme aceste «salturi» ne caracterizează. Trebuie să urcăm. Altfel vom rămîne echipa de la poalele... clasamentului!»)

HAI, PETROLUL!

0—1 cu Politehnica, la Timișoara.

(«În tabăra campionilor persistă, probabil, euforia victoriei...»)

0—0 cu C.S.M.S., la Ploiești (!)

(«Lucrurile stau mai rău decât se pare»)

1—3 cu Jiul, la Petroșani.

(«Petrolul confirmă forma slabă»)

2—1 cu U.T.A., la Ploiești, în ultimul minut!

(«Totul pare pierdut»)...

La numai trei zile după acest «meci al neputinței», Petrolul a făcut un joc mare în compania puternicei echipe a lui Nelu Nunweiler...

Saltul a fost realmente incalculabil. Dar metamorfoza Petrolului este pe deplin explicabilă: campionii au trecut în numai 72 de ore de la o stare psihică la alta.

În jocul cu U.T.A., petroliștii au vrut să ofere cu orice preț o victorie suporturilor lor. Această supraexcitație a tulburat, însă, ochii minții petroliștilor. Momentul de răscruce a fost secunda fericită în care Dragomir a adus golul victoriei.

În fața liderului (Dinamo), Petrolul s-a prezentat doar cu dorința de a se dăruia total, fără calculul punctelor: «La urma urmei, chiar și o înfrângere în fața dinamoviștilor nu reprezintă o tragedie». Această situație a regrupat echipa campioană, care a făcut unul dintre cele bune jocuri ale sale din ultimii ani.

Cum?

Secretul e de o banalitate evidentă. Fiecare jucător petrolist a jucat în același timp și pentru partenerul din stînga și pentru cel din dreapta, și pentru cel din față, și pentru cel din spate. Sub conducerea lui Dridea, care a măcinat literalmente tot terenul, jucătorii petroliști au aruncat în luptă întreaga energie de care erau capabili. Din această energie s-au născut, în modul cel mai firesc, demarcările lui Badea, «întrările» de «tip Jair» ale lui Roman, «promenadele» lungi ale lui Juhas, replierile lui Dragomir, victoriile aeriene ale lui Boc în disputele cu inaintașii dinamoviști, «spagaturile» lui Florea în situații dificile, sprinturile, debordante ale lui Mocanu și așa mai departe...

Aceștia au fost campionii în frumosul lor meci cu Dinamo București.

Se pune însă, întrebarea:

Sînt oare capabili petroliștii să nu scadă marele tonus declanșat în acel meci?

VREM SĂ CREDEM CĂ DA.

Peste cîteva zile, Petrolul întîlnește pe campioana campionilor mondiali în «Cupa Campionilor». Avem convingerea că petroliștii vor arunca în luptă — din nou — cea mai verificată armă a fotbalului: arma dăruirii totale.

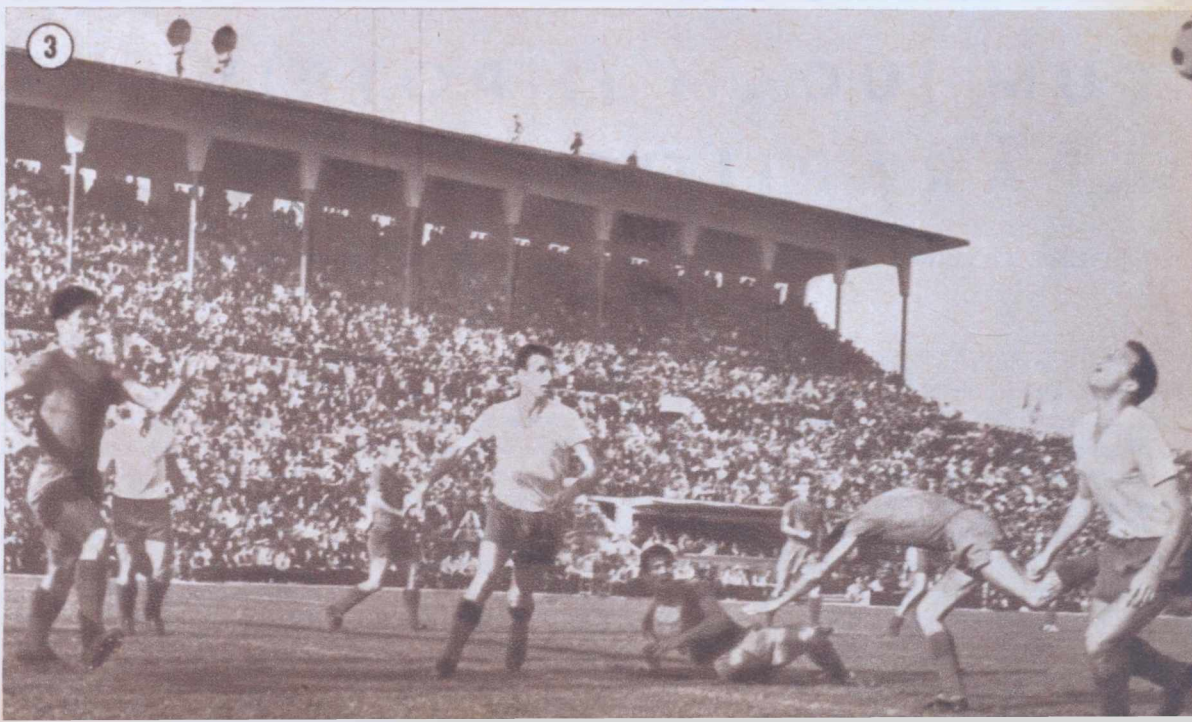
Forța campioanei Angliei, Liverpool, e incontestabilă, dar Dinamo a ținut în șah, pe San Siro, o echipă și mai prestigioasă (Inter).

Acum un an, Dinamo a fost la un pas de a izbuti cea mai senzațională performanță din istoria fotbalului nostru. Datoria Petrolului este de a încerca să facă acest ultim pas, care este și cel mai greu. Fotbalul nostru are nevoie de o asemenea performanță. Ar avea efectul fascinant al «bombei» lui Dragomir în ultimele secunde ale meciului cu U.T.A. Efectul declanșării totale...

PETROLUL — DINAMO București
3—0.

1—2—3. Petrolul atacă, Dinamo se apără (Foto: V. Bageac).

Paginile de fotbal: IOAN CHIRILĂ

ȘTIINȚA BUCUREȘTI

În picioare, de la stînga la dreapta: MIU Ștefan, antrenor principal; STANCIU Gabriel, extrem, student I.S.E. II, 22 de ani, 1,72 m, 68 kg; ANTON Valeriu, fundaș dreapta, I.C.F. II, 24 de ani, 1,67 m, 67 kg; STANCIU Nicolae, f.s. — Mecanică agricolă IV, 22 de ani, 1,76 m, 71 kg; GRECEA Virgil, fundaș central, I.C.F. III, 24 de ani, 1,74 m, 74 kg; CICU Victor, f.c. prof. ed. fiz., 24 de ani, 1,76 m, 71 kg; URSEANU Florian, f.c., inginer, 27 de ani, 1,80 m, 72 kg; PĂIȘ Adrian, f.c. I.S.E. III, 22 de ani, 1,82 m, 76 kg; ANGELESCU Iordan, mijlocăș, Mec. III, 20 de ani, 1,79 m, 64 kg; MĂȚAOANU Ion, f.c. abs. șc. medie, 21 de ani, 1,87 m, 80 kg; VOICA Ion, antrenor secund.
Jos: LUCESCU Mircea, extrem, I.S.E. III, 21 de ani, 1,74 m, 66 kg; VASILESCU Constantin, înaintaș central, Mec. IV, 23 de ani, 1,76 m, 68 kg; PIGULEA Marcel, in. c., I.C.F. III, 23 de ani, 1,76 m, 68 kg; MANTA Paul,

portar, Mec. V, 25 de ani, 1,82 m, 72 kg; OJOC Gheorghe, portar, I.C.F. III, 27 de ani, 1,77 m, 71 kg; RĂMUREANU Adrian, portar, Geografie IV, 20 de ani, 1,83 m, 71 kg; CIORNOAVĂ Mihai, extrem, I.C.F. III, 24 de ani, 1,67 m, 62 kg; HALAGIAN Florin, mijlocăș, prof. ed. fiz., 27 de ani, 1,66 m, 64 kg; GOEA DAN, in. c., Mec. agr. II, 20 de ani, 1,76 m, 70 kg; RĂDULESCU Mircea, f.s., asist. I.C.F., 25 de ani, 1,70 m, 64 kg.

Echipa tip: Ojoc (Râmureanu) — Anton, Grecea, Cicu, Rădulescu-Angelescu, Halagian-Lucescu, Pigulea, Vasilescu, Ciornoavă.

Cei mai buni jucători: Lucescu, Ciornoavă, Halagian, Cicu, Grecea, Râmureanu.

O ECHIPĂ DE ELAN, SPRE TEHNICĂ.

CUM JUCĂM ÎMPOTRIVA APĂRĂRILOR ÎNTĂRITE

PĂREREA LUI MATT BUSBY, MANAGERUL LUI MANCHESTER UNITED

Apărările întărite, «răul deceniului» nostru, crează probleme din ce în ce mai mari atacanților. În căutarea celor mai bune mijloace pentru învingerea apărărilor întărite se emit numeroase ipoteze. Publicăm părerea vestitului manager al echipei engleze Manchester United, Matt Busby, după primele jocuri ale campionatului mondial din Anglia. Această declarație a lui Matt Busby a apărut în coloanele ziarului «Daily Express»:
«Singurul mijloc, singura soluție este de a pasa

mingea și de a te demarca imediat. Alfredo di Stefano, cel mai mare jucător din țipi am cunoscut și, totodată, cel mai inteligent, n-a avut egal în forțarea unei apărări întărite. El executa ca nimeni altul o pasă scurtă și se deplasa imediat într-un loc anume, pentru a reprimi mingea fără cel mai mic risc posibil.

Di Stefano nu s-a oprit niciodată ca să admire pasa pe care a executat-o, așa cum fac foarte mulți jucători în momentul de față. La el, totul era simplu :

pasă și demarcare. Pele joacă în același stil pentru Brazilia, Eusebio pentru Portugalia și Iakimov pentru Bulgaria.

Brazilia n-a marcat decât de două ori, și atunci din lovituri libere (n.r. articolul e scris, repetăm, după primele jocuri), Bulgaria n-a marcat încă, Eusebio de asemenea. Dar, jucătorii mai sus amintiți au reușit de foarte multe ori să deschidă apărările adverse.

Întotdeauna mijlocul a fost același : pasă scurtă, rapidă și demaraj instantaneu, pentru reprimirea mingii. Bineînțeles că marii jucători au și alte mijloace la dispoziție pentru a-și încununa acțiunile. Este exact ceea ce îi deosebește de jucătorii mediocri.

Apărările întărite pot fi învinse cu mare greutate, dar acest lucru nu este imposibil.»

Rubrica de fotbal a revistei noastre așteaptă cu plăcere părerile antrenorilor și jucătorilor noștri pentru rezolvarea cât mai rapidă a acestei spinose probleme tactice.

Dintre sute de speranțe...

LUCESCU

A ÎNVINS
„COMPLEXUL
PÎRCĂLAB“

Născut în București, la 29 iulie 1945, Mircea Lucescu a «debutat» în «Apărării Patriei» și a continuat ca elev, la S.S.E. II, în 1961, sub conducerea antrenorilor Victor Stănculescu și Dumitru Teodorescu. În 1963 a fost remarcat de Traian Ionescu și adus la Dinamo. Avind «concuranța» prestigioasă a lui Pîrcălab, Lucescu a jucat — timp de doi ani — doar 120 de minute în jocuri oficiale, «dar am învățat foarte mult pe banca rezervelor și, mai ales, am luptat din răspuțeri ca să rămân extrem dreapta, deși dezertarea într-un alt post ar fi fost, poate, mai comodă».

Trecut la Știința, Lucescu a declanșat brusc frumosele sale calități de extrem, în care tehnica se îmbină cu elanul. Recentă includere în lotul A a omului care a stat în umbra lui Pîrcălab este o victorie a lui Lucescu în lupta cu sine însuși...

PANTEA

JUCĂTORUL
CARE
VREA...

Nicolae Pantea s-a născut la Beliu, raionul Ineu, lângă Arad (2 februarie 1946) și a îmbrăcat primul tricou la C.F.R. Arad. Apoi, la 16 ani, a trecut la U.T.A., unde s-a impus în timp pentru prima categorie. Așa cum spunea Constantin în numărul trecut al revistei noastre, Pantea este jucătorul care vrea. De altfel, debutul la Steaua și evoluțiile în echipa olimpică probează din plin perseverența lui Pantea.

Ce perspective are Pantea?

Într-o recentă convorbire cu unul din foștii săi antrenori — C. Braun-Bogdan — am primit următorul pronostic-recomandare:

«Dacă, după cum spuneți toți, Pantea vrea atât de mult, atunci l-aș ruga să nu-și disperseze eforturile de voință. Ii sugerez să și le concentreze pentru «lucrarea» piciorului stâng. La 20 de ani nu e de loc târziu. Altfel, poți să vrei mult și bine...»

Concluziile sînt limpezi pentru tînărul extrem «olimpic»...

DOMIDE

ȘI AMPRENTA
ȘCOLII
U.T.A.

Tînărul promovât în A Flavius Domide s-a născut la Arad (8 mai 1946) și e 100% produsul școlii U.T.A. Remarcabilă la Domide este în primul rînd finețea tehnică. Antrenorul Braun-Bogdan spune foarte plastic că «Domide face parte din categoria jucătorilor care «simt» pînă și o diferență de cinci grame între două mingi, în timp ce alții nu reușesc să distingă nici jumătățile de kilogram».

Domide, care e o veche slăbiciune a antrenorului N. Dumitrescu, împotriva multor păreri sceptice, a evoluat frumos în finala Cupei și a impresionat plăcut în jocul Petrolul—U.T.A. — disputat la Ploiești — tocmai prin finețea tehnică și soluțiile originale în atac. Cu un plus de forță, Domide va putea progresa rapid. Astăzi, coechipierii lui îl numesc în glumă «Bobby Charlton». Această aluzie poate fi și un... program.

CIÖRNOAVĂ

DOUĂ
PICIOARE
FANTEZISTE

Deși nu mai are 20 de ani (n. București, 2 noiembrie 1942), Mihai Ciornoavă a prins chiar pe peron această pagină a speranțelor.

A copilărit la Rapid (Urecheatu, Costea). La 15 ani, antrenorul Nuțescu îl «aruncă» în focul jocurilor cu seniorii, la Bere Grivița. Apoi, Ciornoavă joacă la «C.P.C.S.» (antrenor: Gorgorin), iar în 1960 trece la Jiul, unde rămîne titular timp de doi ani, după care revine în București, la Știința (toamna 1962).

Jucător «cu ambele picioare», Mihai Ciornoavă are multă fantezie și e derutant prin viteza cu care găsește soluții pe spații mici. În atacul Științei, Ciornoavă a adus o apreciazabilă cantitate de nerv. I se reproșează, însă, pe bună dreptate, o anumită reținerie în jocurile susținute în deplasare. Prin suplینirea acestei carențe, Mihai Ciornoavă se poate consacra în acest post. Mai ales că pe «stînga-afară» numărul jucătorilor de valoare nu este prea mare.

„Frumos, plăcut și mai ales instructiv...”

— Copii, astăzi vom pleca pe următorul traseu...

Zilnic, la «careul» de dimineață al taberei de vară, pe care Școala sportivă de elevi nr. 2 din București a organizat-o la Piatra Neamț, acțiunile turistice, în speță drumetii și excursii, s-au aflat la mare cinste. Celor aproape 150 de elevi și eleve din fiecare serie li s-a oferit prilejul să participe la o pluritate de «ieșiri» în împrejurimile acestui orașel moldovean, să viziteze obiective industriale cunoscute sau altele nou apărute pe harta economică a țării, să facă cunoștință cu monumente de mare valoare istorică sau pur și simplu să admire secvențe din peisajul unei regiuni cu un relief dintre cele mai pitorești, mai atrăgătoare.

— Nu întâmplător, școala noastră și-a fixat pentru loc de tabără această veritabilă perlă a regiunii Bacău, ne mărturisise unul din conducătorii taberei, prof. Mircea Stănculescu. Activitatea elevilor școlii a fost orientată, cum era și firesc, pe continuarea pregătirii în ramura sportivă în care ei s-au specializat, într-un regim de odihnă activă și, complimentar, folosind cadrul geografic existent, pe organizarea de excursii, a cât mai multor excursii.

Așa stând lucrurile bilanțul Școlii sportive de elevi nr. 2 poate fi apreciat ca deosebit de consistent: cel puțin 30 de excursii și drumeții la care au participat mai bine de 600 de elevi și eleve.

Traseele? Cît se poate de variate. Cele de scurtă durată, de 3—4 ore, au avut drept reper, barajul de pe Bistrița, situat în marginea orașului Piatra Neamț, fabrica de hirtie «Comuna din Paris», grădina zoologică și muntele Cozla, casa memorială «Elena Cuza», Combinatul de fibre sintetice de la Săvinești. Pe întinerii mai lungi, de o zi, s-au făcut popasuri în Humulești lui Ion Creangă, reactualizîndu-se pe fir de poveste multe din neegalabilele «Amintiri din copilărie», la ruinele Cetății Neamțului, acest bastion medieval al Moldovei, aflat în prezent în plină restaurare, la casa memorială a celui mai mare prozator al nostru, Mihail Sadoveanu, din apropierea minăstriei Neamțului, pe coronamentul «mării de la

Bicaz, care îți lasă impresia că parcurgi autostrăzi din vecinătatea fiordurilor scandinave, în impresionantele Chei ale Bicazului, la Lacul roșu, unde printr-o uriașă contorsiune tectonică, petrecută cu mai bine de un veac în urmă, o pădure întreagă de brazi falnici a fost... mutată în mijlocul unui curs de apă aflat la poalele munților Suhard...

Impresii? La această întrebare adresată multor elevi și eleve, răspunsul a fost invariabil același:

— De neuitat!

— Am făcut cele mai frumoase excursii din viața mea! (elevul Ștefan Ralescu, nota 10 pe toată linia și frunțaș al secției de baschet).

— Mi-am colecționat date pentru cel mai reușit jurnal de vacanță (eleva Carmen Stăncioiu, secția de natație).

— Tot ce am văzut depășește în frumusețe cu mult ceea ce știam și ceea ce îmi imaginam! (elevul Gheorghită Brînduș, secția de volei).

Printre «locatarii» ultimei serii a taberei s-au aflat, ca invitați, și elevii baschetaliști de la școala tehnică a uzinelor Chemie Halle din R.D. Germană. Oaspeții au fost și ei nelipsiți de aceste excursii. La înapoierea în țară, ei au trimis fostelor gazde, o scrisoare de mulțumire din care desprindem: «Excursiile pe care am avut posibilitatea și plăcerea să le efectuăm, în special cele din Moldova, reprezintă pentru noi o sursă inepuizabilă de amintiri neșterse. Ați avut o inițiativă rodnică prin care ați împletit fericit noțiunea de frumos, cu cea de plăcut și mai ales cu cea de instructiv. Vă felicităm pentru felul cum știți și reușiți să cultivați în inimile elevilor dv. interesul pentru cunoașterea minunatei dv. țări, prețuirea pentru tot ceea ce construți la proporții grandioase și la coordonatele unui entuziasm care este caracteristic poporului dv.»...

Așadar — frumos, plăcut și mai ales instructiv. Iată cuvîntul de ordine pe care conducerea și comitetul de părinți ale Școlii sportive de elevi nr. 2 au ținut să și-l respecte și în această vacanță de vară.

TIBERIU STAMA

Baschetbalistele din «clasa» prof. Adriana Florescu, în timpul unei lecții (cotidiene) de antrenament. În imagine: profesoara arată elevelor cum se aruncă corect la coș. După fete, iată, este rîndul bănelor să-și încerce precizia la panou...

Secvență din excursia făcută la Bicaz. Scurtă discuție cu echipajul uneia din navele care leagă malurile marelui lac de acumulare.

ȘTEFAN NITS — Aleșd. În revista noastră Sport nr. 14 (iulie 1966) ați văzut fotografia unui kart propulsat de un motor Carpați și doriți să cunoașteți numele și adresa constructorului. Iată-le: Ion Bobocel, str. Titus nr. 6, raionul Nicolae Bălcescu, București.

NICOLAE BENCU — București. Sinteți un mare admirator al echipei italiene de fotbal Internaționale și ne-ați adresat câteva întrebări în legătură cu această formație și jucătorii ei. Vă dăm răspunsurile. 1) Numele mic al fotbalistului Fchetti este Giacinto. 2) «Inter» a câștigat campionatul Italiei de zece ori, ultima dată în ediția 1965/66, iar «Cupa Italiei» de două ori. Tot de două ori a cucerit și «Cupa mondială» intercluburi. În privința adresei marelui club milanez este suficientă aceasta: Clubul Internațional — Milano, Italia. Fiți siguri că scrisoarea va ajunge la destinație.

EMERIC GODO — Timișoara. Am transmis echipei și jucătorului preferat urările dv. de succes în actualul campionat. În legătură cu fotografia solicitată, regretăm dar nu vă putem satisface dorința. Redacția nu trimite fotografiile cititorilor.

GH. TOMULEȚ — Roman. Volumul «Sănătate, forță, frumusețe» a apărut în editura U.C.F.S. Deci, acestea trebuie să-i adresați observațiile dumneavoastră critice. Rețineți adresa: Str. Vasile Conta nr. 16, București.

POȘTA REDAȚIEI

NICOLAE OPRITĂ — Reșița. Ați citit undeva despre un concurs de tir în care participanții trăgeau cu arme de vânătoare în porumbei vii. Ne întrebați dacă și în zilele noastre se mai organizează astfel de... întreceri. Nu, nu se mai organizează. Dar, în trecut, au figurat chiar în programul uneia din edițiile Jocurilor Olimpice. Este vorba de J.O. disputate la Paris, în anul 1900, când francezul Robert de Barbarin a câștigat medalia olimpică de aur la proba «Tir la porumbei vii, cu arma de vânătoare». Locul acestei întreceri a fost luat ulterior de concursul de talere, disputat pentru prima dată, paralel, tot la J.O. de la Paris.

RADU PANAIT — Arad. Atletul francez Alain Mimoun are acum peste 45 de ani. În ciuda vârstei, el a reușit și anul acesta să câștige titlul de campion al Franței la maraton. Neobositul Mimoun a participat la trei ediții ale Jocurilor Olimpice: Londra (1948), Helsinki (1952) și Melbourne (1956). Talentul și perseverența sa au fost din plin răsplătite la J.O. de la Melbourne, unde a obținut medalia olimpică de aur în proba de maraton.

IANCU MUREȘAN — Tulcea. Sinteți originar din Arad și ați rămas un înfocat suporter al fotbalistilor din orașul natal, despre care ne întrebați de câte ori au câștigat titlul de campioni. Cu alte cuvinte doriți să vă amintiți de... vremuri mai bune. Vă ajutăm. Echipa arădeană a câștigat titlul în 1947 și 1948, când se numea I.T.A., apoi în 1950 sub denumirea de U.T.A. și în 1954 (Flamura Roșie Arad). Sperăm că performanțele acestea se vor mai repeta spre satisfacția dumneavoastră și a altor zeci de mii de simpatizanți ai fotbalistilor arădeni.

La al 5-lea TITLU DE CAMPION

În primele zile ale lunii septembrie, Pantelimon Decuseară și-a înscris pe cartea sa de vizită o nouă și semnificativă victorie: cel de al 5-lea titlu consecutiv de campion republican la sărituri, de la trambulină. Această ultimă performanță, venită ca rezultat firesc al ambiției și perseverenței cu care se pregătește, era în mare măsură scontată. La sfârșitul lunii august, în cadrul campionatelor europene de la Utrecht, multiplul nostru campion a fost recunoscut, pe scara valorică a săriturilor continentale, ca ocupant al treptei a 6-a. O poziție bună, ținind seama de compania selectă de la «Europene».

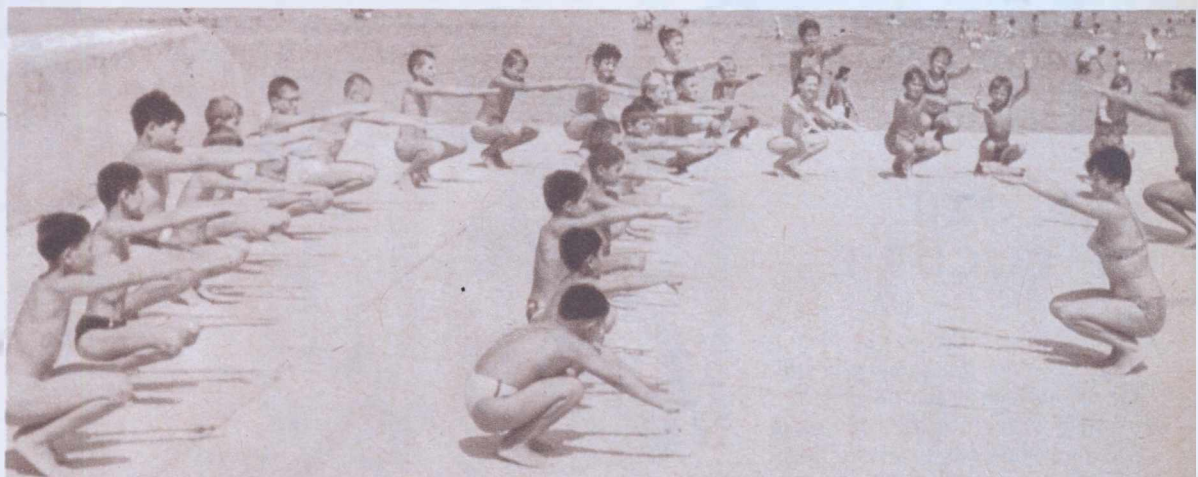
Pantelimon Decuseară are 26 de ani, 1,70 m înălțime și 63 kg și este profesor de educație fizică, promoția 1965. Ca săritor de la trambulină a debutat în urmă cu 14 ani, alături de Gh. Baican. Antrenorul Artur Horacek, sub a cărui îndrumare au prins să se șlefuiască calitățile deosebite ale viitorului nostru campion, a apreciat la tinerul Pantelimon dragostea mare pentru sărituri, dar mai ales neîncetatele sale căutări în a-și îmbogăți bagajul de cunoștințe. În 1957, Decuseară cucerește primul titlu de campion republican. Era junior, însă valoarea sa se apropia simțitor de aceea a seniorilor, alături de care avea să con-

cureze începând cu anul 1958. De aici înainte, timp de patru ani, în clasamentele tuturor întrecerilor îl vom întâlni pe Decuseară printre primii clasai, iar din 1962, în postura de lider.

Prin ce s-au concretizat căutările lui Pantelimon Decuseară în îmbogățirea bagajului său de cunoștințe despre care am amintit mai sus? Decuseară este primul sportiv român care a intrat în repertoriul «liberelor» — sărituri cu cel mai înalt grad de dificultate. Este vorba de triplul salt și jumătate înainte, dublu și jumătate salt răsturnat, un salt și jumătate înapoi cu dublu șurub și jumătate și altele cu coeficiente de greutate de 2,7—2,8. Până la introducerea acestor sărituri, cotate cu note maxime chiar și pe plan mondial, sportivii noștri executau sărituri cu coeficiente de greutate până la 2,3.

Pantelimon Decuseară este modest, un bun și îndatoritor coleg față de toți ceilalți îndrăgostiți ai trambulinei și platformei. Nu se consideră atotștiutor și primește cu bucurie observațiile și sugestiile colegilor. Își cunoaște deficiențele și luptă să le înlăture. Acesta este principalul motiv care ne îndreptățește să-i întrezărim noi și prețioase victorii.

G. ȘT.

LA CONSTANȚA

Învățînd înotul în apa Mării Negre

Copiii din Constanța, ca și cei veniți la odihnă, au avut în această vară o surpriză plăcută. Pe plaja numită de localnici «Trei papuci» a funcționat un centru de învățare a înotului organizat de comisia regională de specialitate cu sprijinul consiliului regional al U.C.F.S. La seriile care s-au ținut lanț în toate lunile verii au participat sute de copii care, sub supravegherea atentă a instructorului coordonator I. Dobrotă și a elevei Irina Damian, s-au inițiat în «tainele» înotului.

În fotografia de sus o imagine a unor exerciții imita-toare, executate pe uscat. După aceasta au urmat exercițiile în apa atrăgătoare a Mării Negre. Se observă că de astă dată copiii învață bătaia picioarelor, element foarte important în învățarea procedurii tehnice craul (jos).

Foto: A. NEAGU

APUS DE SOARE. . .

... pe meleagurile de basm ale Deltei, pe meleagurile de apă ale Dunării, unde și-au făcut ucenicia marea majoritate a campionilor noștri mondiali la caiac-canoe. Cadrul de o reală frumusețe prin care își croiește drum Dunărea în aceste locuri este principala atracție a numeroși turiști.

Foto: G. STEFĂNESCU

OLIMPIA ȘI MEXICO LA MAREA SĂRBĂTOARE

(continuare din numărul trecut)

De asemenea, s-a descoperit în Olimpia valorosul «Pelopion», sanctuarul legendarului atlet Pelops, care, învingând — se spune — în cursa cu care pe regele Inomaos al Elidei, a dat întregii peninsule numele de Peloponez, orînduind totodată și primele Jocuri Olimpice desfășurate în amintirea acestei victorii.

Apoi, «Gymnasion», un fel de centru de antrenament, înconjurat din trei părți de coloane dorice, înăuntrul cărora se cuprindea un teren de sport de 220 m lungime și 120 m lat, folosit în special pentru alergări și aruncări.

Deosebit de importantă este și

(căci Barbarii nu erau admiși la jocuri), precum și asupra faimei și destoiniciei lor atletice.

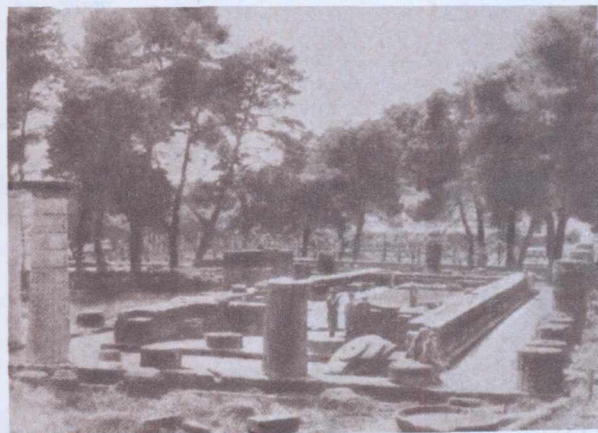
Dar cea mai însemnată descoperire pentru lumea sportivă rămîne fără îndoială Marele Stadion din Olimpia, care, abia de curînd, în 1959, a fost dezgropat în întregime. Despre acest monument sportiv al antichității știm acum cu precizie că avea o capacitate de 45 000 de locuri, cifră record pentru epoca antică. Accesul la stadion se făcea printr-un coridor boltit, care, la rîndul său, a fost dezgropat pe toată lungimea sa, acum nu de mult.

În urma acestei epocale descoperiri s-au putut afla sau confir-

EXPLOZIE DE BUCURIE

Săritura acrobatică a jucătorului de tenis din fotografia alăturată nu este o soluție de ultim moment provocată de o minge la fileu. Ea reflectă expresia bucuriei pe care Ilie Năstase o manifestă după prețioasa și surprinzătoarea victorie obținută în fața multiplului campion Ion Țiriac, în finala turneului internațional de tenis desfășurat la București.

Templul Herei, unde se desfășurau ceremoniile pregătitoare pentru Jocurile Olimpice

descoperirea Templului zeiței Hera, consoarta lui Zeus, ocrotitorul olimpicilor, templu construit în sec. VII înainte de era noastră, ceea ce reprezintă o imensă valoare arheologică, fiind una dintre primele lucrări monumentale ale vechii Grecii.

Demn de reținut este faptul că, odată cu deschiderea festivă a Jocurilor Olimpice, aceste temple erau folosite de oficialitățile cetății pentru îndeplinirea ceremoniilor pregătitoare întrecerilor în aer liber.

Un astfel de ceremonial se desfășura în ziua I-a a J.O., cînd Helladonicii (arbitrii) alcătuiau lista concurenților la diversele întreceri și-i supuneau pe aceștia la un examen asupra originii lor

ma unele amănunte interesante în legătură cu desfășurarea vieții sportive pe stadioanele olimpice ale antichității.

Astăzi este un lucru unanim cunoscut că la începutul Inceputurilor concursul olimpic de atletism consta numai din tradiționala alergare pe stadion pe distanța de 192 metri, distanță care a devenit și unitate de măsură pentru lungimi, sub denumirea de *stadiu* (1 stadiu = 192 m).

Cu timpul, probele s-au înmulțit, adăugîndu-se alergări pe 2 stadii (circa 400 m), 8 stadii (1500 m) și 10 stadii (2 000 m), precum și aruncări de disc și de suliță, alături de întreceri de box și de lupte libere, instituindu-se mai tirziu și o probă suplimentară: pentatlonul.

Concursurile olimpice ale antichității se completau pe Hippodrom, cu alergări de cai și de care frumos împodobite.

La origină, jocurile olimpice durau numai o singură zi, însă, pe măsură ce probele sportive s-au înmulțit, s-a mărit și durata concursurilor la 3 și apoi la 5 zile.

Concursurile începeau, ca și în zilele noastre, într-un cadru festiv, cu tradiționalul jurămint olimpic.

Din anul 776 (i.e.n.) data memorabilă cînd atletul Coroebos câștigă primul concurs înregistrat, Jocurile Olimpice au continuat, fără întrerupere, mai bine de 1000 de ani, numărînd în total 293 de Olimpiade, plînd cînd împăratul bizantin Teodosius le-a interzis în anul 394 (e.n.), ca fiind manifestări păgîne (!).

Uitată timp de 15 secole, Jocurile Olimpice au prins din nou viață (1896) sub forma Olimpiadelor moderne, în timp ce săpăturile arheologice în jurul vechiului oraș Olimpia, care au început la 1875 și continuă și astăzi, dau mereu la iveală noi și noi mărturii ale vieții, culturii și sportului în antichitate.

O RELICVĂ AVIATICĂ

Generația tînără nici nu-și poate închipui durerea și consternarea ce a cuprins în 1913 pe românii de pretutindeni la aflarea vestii morții aviatorului Aurel Vlaicu, prăbușit cu avionul inventat, construit și pilotat de dînsul, în îndrăzneala încercare de a trece în zbor peste Carpați.

Erau vii pe atunci în mintea tuturor marile succese ce avute la mitingurile aviatice internaționale, din țară și din străinătate.

Astfel, la Cotroceni, în ziua de 23 august 1910, a întrecut pe pilotul francez Molla și pe alții, ce zburau cu avioane «Farman» și «Bleriob», iar la Aspern, lângă Viena — pe noul său aparat «Vlaicu II» — a uimit lumea cu precizia și îndrăzneala zborurilor sale, fiind foarte lăudat în întreaga presă austriacă.

În 1913 termină de construit aparatul «Vlaicu III», dar motorul comandat la o fabrică din Franța nefiind încă gata, Vlaicu nu a mai avut răbdare să aștepte și a pornit în zbor cu aparatul «Vlaicu II» la cucerirea Carpaților.

Aparatul fiind însă uzat și motorul puțin puter-

nic, nu a putut ieși probabil dintr-un gol de aer, și s-a prăbușit la Bănești, în apropiere de Climpina, în locul pe care acum se înalță monumentul ridicat în cinstea sa.

Din acest avion nu s-a mai păstrat decît crma de direcție, care se află expusă acum la «Muzeul de istoria Bucureștiului». Aceasta este făcută din plînză ceruită, înlînsă pe un cadru metalic, în forma unei jumătăți de oval, mișcîndu-se spre dreapta și stînga de-a lungul diametrului său, fixat în corpul fuselajului.

Suprafața crmei pe partea din dreapta este despărțită în două printr-o linie roșie, sub care, cu litere de asemenea roșii, este scris numele avionului: «A. VLAICU», sub acesta, în dreapta, indicativul «N° II», iar în stînga, mai jos, mențiunea «PATENT», care arată că aparatul era brevetat.

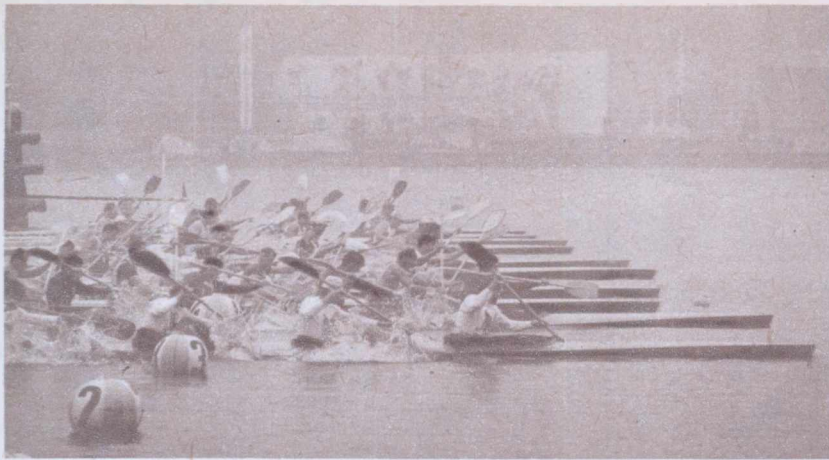
Lângă această relictă din epoca de pionierat a aviației mondiale se află o fotografie a zămisli-torului său, inginerul Aurel Vlaicu, care a fost și primul pilot de război din lume.

POMPILIU VOICULET

VALERIU VORNICEANU

„GRĂMADĂ“ NAUTICĂ

Iată o fotografie care ilustrează perfect marea bătălie care s-a dat pe apele lacului de la Grunau, pentru titlurile de campioni mondiali la caiac-canoe. La prima vedere s-ar părea că un accident a provocat această aparentă învălmășeală de oameni, padele și ambarcații. În realitate, însă, avem de-a face cu un start. Respectiv, startul în proba de caiac 4—1 000 m, câștigată de echipajul nostru Sciotnic, Turcaș, Ivanov, Calenic (a doua ambarcație din prim-plan).

Și cei cițiva centimetri ciștițați din start contează...

DOUĂ... STELE

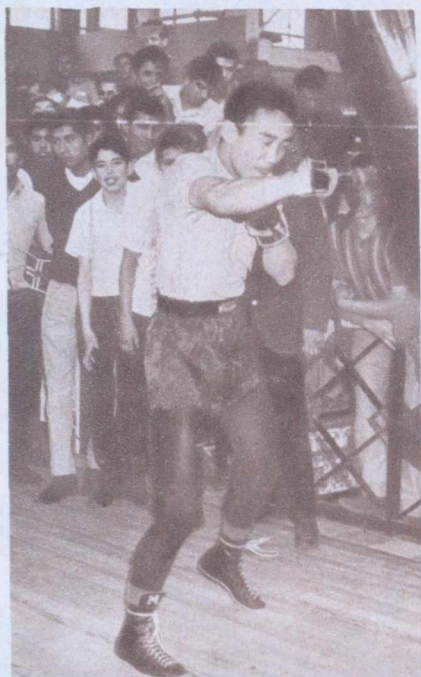
Kiki Caron (în fotografia de sus) și Ada Kok (în imaginea de jos) — două celebrități ale natații mondiale. În urmă cu câteva săptămâni ele au plecat de la Utrecht cu prețioase medaliile de aur, dovedind prin performanțele lor că noile campioane ale continentului — la 100 m spate și 100 m fluture — nu sînt cu nimic inferioare vedetelor de peste ocean. Ba chiar...

Kiki și Ada, două fete drăgălașe, pentru care marea dragoste a celor 19 primăveri este INOTUL. Un sport care necesită o muncă deosebită și care — puteți constata și singuri — nu înlătură cochetăria și feminitatea.

P.S.: Dacă vă surprinde ținuta anacronică a partenerului înotătoarei franceze, vă facem o precizare: fotografia a fost făcută la castelul Clos Vougeot, în cadrul serbării cavalerilor de Tavevin, a cărei vedetă a fost populara campioană...

ÎNCERCARE NEREUȘITĂ

Desi s-a pregătit timp îndelungat pentru marea încercare de a cuceri centura de campion al lumii la categoria pană, pugilistul japonez Mitsunori Seki (în fotografie) nu a reușit să obțină victoria. Deșinătorul titlului, mexicanul Vicente Saldivar, și-a apărut cu succes poziția de lider al «penelor», învingându-l detașat la puncte, după 15 reprize, pe șalangerul său nipon.

PE PÎRTIILE DE ZĂPADĂ

În timp ce noi mai făceam baie în mare, în localitatea Portillo din Chile se desfășurau campionatele mondiale de schi alpin, competiție la care sportivii francezi au cucerit cele mai multe titluri. În fotografia de mai sus, care reprezintă podiumul combinatei, în mijloc, un recordman al întrecerilor francezul de aur Jean-Claude Killy, învingător și în proba de coborîre. În stînga, compatriotul său de argint Leo Lacroix, iar în dreapta — austriacul Ludwig Leitner (bronz).

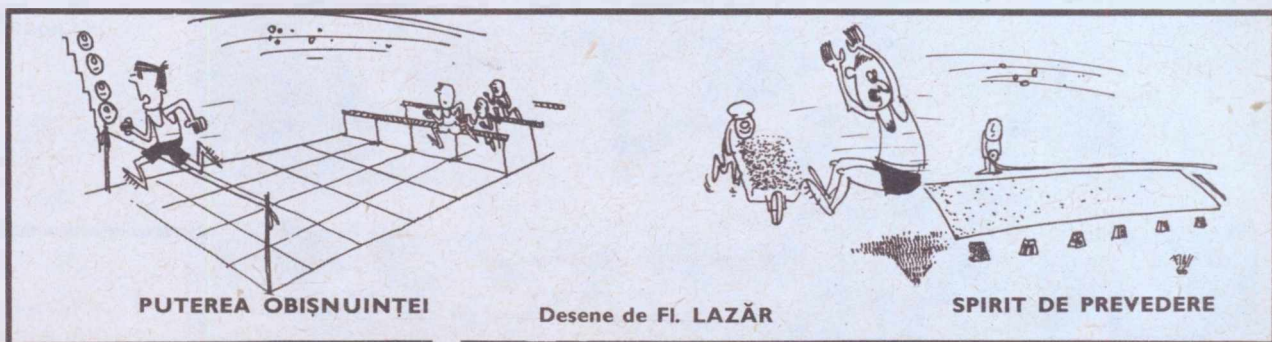
ZÎMBETUL...

Sportiva sovietică Galina Konstantinova zîmbește fericită. Motivul? Nu plăcerea de a bea paharul cu lapte rece, ci victoria obținută la campionatele europene de canotaj academic, disputate la Amsterdam, în proba de skiff simplu. Galina a reușit astfel să-și păstreze titlul de campioană europeană câștigat anul trecut.

CAMPING?

Așa s-ar părea. Corturile, învălmășeala de oameni și automobile ne-ar tenta să ne gîndim la un grup de excursioniști. În realitate, însă, avem de-a face cu «scena» pe care s-au desfășurat campionatele mondiale de parașutism disputate la Leipzig, în Republica Democrată Germană. Temerarii cuceritori ai văzduhului din mai multe țări ale lumii au locuit câteva zile chiar pe terenul în vecinătatea căruia aveau loc... coborîrile din văzduh.

PUTEREA OBIȘNUINTEI

Desene de FI. LAZĂR

SPIRIT DE PREVEDERE

Din nou SPORTUL PE ECRAN

Ne aflăm în plină activitate pe platourile cinematografice, unde nu mai puțin de patru filme tratează problemele tineretului de azi. Și cum sportul este un bun prieten al tinereții, scenariul lui Dumitru Carabăț pentru filmul «**Ultima noapte a copilăriei**» aduce pe ecrane febra luptei sportive pe fundalul sentimentelor de prietenie, curaj și dirzenie, cu care eroii, de data aceasta boxeri, își apără șansele.

Max (apreciatul solist vocal al formației «Cometele», Cornel Guriță), sportiv consacrat, și-a schimbat clubul pentru a obține o situație materială mai bună, urmînd să înlînească pe ring, într-un meci decisiv pe Dudu (Anton Tauf, student al Institutului de teatru și cinematografie), un fost coleg de echipă, boxer încă neexperimentat, dar foarte perseverent. Cum cei doi eroi își dispută și atențiile unei frumoase fete lupta promite să fie acerbă. Pasiunile sînt dezlănțuite, publicul freamătă și lupta începe. Singur, în colțul lui, fostul antrenor al lui Max, care îl conduce acum pe Dudu, stă liniștit. El poate aprecia cel mai bine posibilitățile celor doi boxeri.

Dar, stupoare, cel care atacă dezlănțuit este Dudu și retragerea lui Max nu mai poate fi numită tatonare. Un croșeu de stînga și Max este numărat, după care cu spectrul înfrîngerii în față, reia lupta. Se lasă o clipă descoperit și trimis din nou la podea este salvat de gong.

Mai sînt însă două reprize...

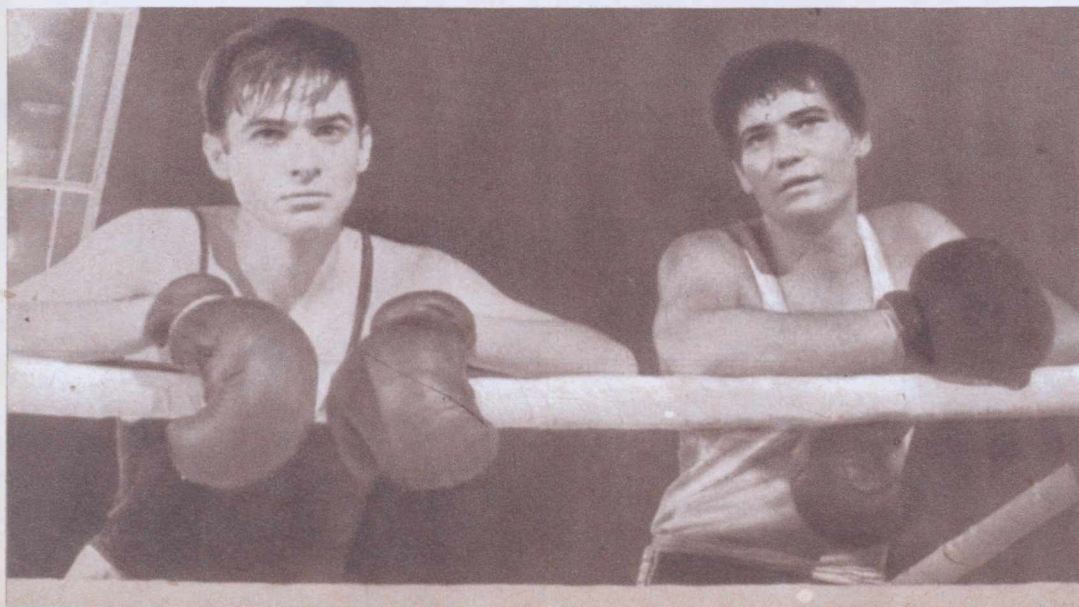
Toată lumea se întrebă dacă Max va putea să mai întoarcă rezultatul. Dumneavoastră, dragi cititori, veți primi răspuns, vizionînd filmul în care tineri ai zilelor noastre, se află în fața unor probleme majore, privind prietenia, draostea și cinstea sportivă.

Filmările episodului mai sus relatat s-au făcut la sala Floreasca, care pentru o săptămînă și-a pierdut liniștea estivală.

Pentru a obține o atmosferă autentică, regizorul Savel Stiopul s-a înconjurat cu sportivi adevărați. Cornel Guriță și Anton Tauf au practicat boxul mai mulți ani, cel din urmă ajungînd pînă în finala campionatului regional de juniori. În timpul filmărilor, nu de puține ori figurația și echipa de filmare se lăsau prinse de lupta celor doi și la comanda de oprire, aplauzele izbucneau spontan.

Arbitrul meciului este un specialist al federației, arbitru internațional Dumitru Dimulescu, iar asistentul lui Dudu tot un fost boxer, actualmente profesor de box, Iliuță Gheorghe. Iar în «colțul roșu», sub chipul antrenorului, care înțelege lupta din sufletele celor doi protagoniști, îl regăsim pe actorul Dorin Dron, un vechi și cunoscut sportiv, fost internațional de hochei pe gheață.

Nu trebuie uitat nici cel de-al treilea interpret, care de fapt deține rolul principal, Liviu Tudan, în postura unui tînăr dezorientat. Lucian (așa se numește în film) are și el o dispută cu Max, în afara ringului însă din care scapă cu o vinătaie

la ochi. Și dacă Lucian, în sala de sport mai mult cîntă, decît face antrenament, nu este numai «vina» scenariului. Liviu Tudan este un proaspăt absolvent al Școlii medii de muzică și un pasionat interpret al muzicii ușoare.

Deci, în curînd, pe ecranele noastre un nou film cu subiect sportiv în care eroii, puși în fața răspunderilor morale ce le revin, trăiesc o «**ultima noapte a copilăriei**».

AMITA NICOLETA GHERGHEL

În fotografii: două secvențe din timpul filmărilor.

C *Super* **CRISTAL** CREMA DE DINȚI

Pentru îngrijirea dinților și igiena gurii folosiți dimineața și după fiecare masă noul sortiment de calitate superioară

**CREMA DE DINȚI
SUPER CRISTAL**

**CONCENTRATĂ,
SPUMOASĂ, ANTI-
SEPTICĂ, ECONOMI-
CĂ, RĂCOREȘTE ȘI
ÎNVIOREAZĂ GURA.**

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Prezentare grafică: M. PATRICH. Tehnoredactor: N. BARBAUȚEAN. Corector: Gh. BANETTI.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic Casa Școlii

SPORT

Imagini din TURUL ROMÂNIEI

La ora cînd apar aceste rînduri, cicliștii participanți la «Turul României» iau startul în ultima etapă, sfîrșind o întrecere care — pînă la ora închiderii ediției — oferise dispute pasionante.

Imaginile fotoreporterului nostru Aurel Neagu vă prezintă trei momente din «Turul României» 1966. Sus: Gabriel Moiceanu conduce plutonul pe fondul spectaculos al podului. În mijloc: Ludovic Zanonî cîștigă unul din nenumăratele sprinturi intermediare. Jos: O turnantă viu disputată. În dreapta: Gheorghe Suci, purtător al tricoului galben...

